

SEVGİ

dünyası

SAYI: 112944 2003/12 FİYATI: 2.500.000

**Neden
Çocuk Sahibi
Olursunuz?**

Dr. Refet KAYSERİLIOĞLU



Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 35
Aralık 2003
Sayı: 420

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına
Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezigil

Haberleşme Sorumlusu:
Kazım Erdemoğlu
212 - 250 42 42

Okur - Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
212 - 252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No.4/5
34437 Taksim, İSTANBUL
212 - 250 42 42

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu, 34437
İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman:
Hale Ürkmezigil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı:
Anka Basım
212 - 629 01 83

Fiyatı: 2.500.000 TL.
Yıllık Abone:
30.000.000
Yurt Dışı: 35.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Dr. Refet Kayserilioğlu 1
Neden Çocuk Sahibi Olursunuz?

Dr. Refet Kayserilioğlu 2

Dini Dar Değil Dindar Olmak

Güngör Özyiğit 8

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi

Yavuz Yekta 13

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar 18

Sevgi Anaforu

Nadide Kılıç 20

İnternette 24

İki Yaşam Arasında

Çev: Arın İnan 26

Esinler

Olgay Göksel 31

Eee Noktası

Zehra İskender 32

Güç İnsanlarla Diyalog

Dilara Akkurt 34

Işığın Hazinesi

Çeviren: Nelda Bayraktar 38

Sorularla Ruhsal Olaylar

Özenç Kayserilioğlu 42

Roller Değişti

Seda Türker 45

GUINNESS Buluşlar Kitabı

Norris Mc Whirrer 47

Kapak fotoğrafı: Şemsi Güner

Sevgili Dostlar

Her yerde düzenler bozuluyor, çıkarlar, benlikler ve gururlar ön planda tutuluyor. Her ülkede sevgisizlik yaygın hale gelmiş durumda. Kendi hırsları için sabotaj yapanlar. Bomba yüklü bir kamyonu içi insan dolu bir binanın önüne sürüp kendileriyle birlikte havaya uçuran intihar komandoları. Bunlar tanımadığı insanlardan ne intikamı alıyorlar?! "Canavarlık" sözü bile bunlar için çok hafif kalıyor. Bunlar nasıl bir düşünce ve nasıl bir duygu içindedirler ki gizlice işledikleri korkunç cinayetlerinden haz duyabiliyorlar, bunu belki de bir güç gösterisi olarak görebiliyorlar. Bunlar şeytana kul olmuş, gönülleri ve gözleri kararmış canilerdir. Ama onlar da bir gün uyanacaklar, gerçekleri görmeye başlayacaklar. O zaman yaptıkları kötülüklerin büyüklüğü ve onlara dönecek azabı, pişmanlığı ve gözyaşları dinmez olacaktır.



Kötü yolda, ihanet yolunda körcesine yürüyenler, bir süre gözlerindeki perdeden dolayı kendilerini doğru yolda ve doğru işte sanabilirler. O zaman çok cesur, çok umursamaz, çok fütursuz (hiçbir şeyden çekinmez) olabilirler. Ama bir gün ortalık aydınlanır, gerçekler ortaya dökülür, öfkesinin kötülüğü apaçık meydana çıkar. İşte o zaman onların halini görmek gerekir... Herkes ne ekerse onu biçer. Kötülük eken, kötülük biçer. Bu değişmez bir ilâhi kanundur.

Yaratan, insanları iyiyi ve doğruyu bulsunlar, kötülüklerden arınsınlar, iyilikle, bilgiyle ve sevgiyle yükselsinler diye yaratmıştır. Doğruyu bulamayan veya bulduğu doğruya sahip olamayıp kaybeden, çok azaplı bir yoldan geçecek demektir. Çünkü O, insanın içine kendi sevgisinden bir öz koyduktan sonra, gerçekleri görmesini sağlayacak birde akıl vermiştir. Özündeki sevgiyi geliştiremeyen, düşmanlığı, kötülüğü, en iyi bir iş sanan cahildir, kördür. Aklını bilgi ve tecrübelerle geliştiremeyen çok azaplı bir yolu seçmiş demektir. Kötüler kendi geleceklerini karartırlar şüphesiz.

Kötüleri kurtarmaya, onlara doğru yolu göstermeye çalışmak, bilenlerin ve sevenlerin görevidir. Ama önce onların doğruları alacak kıvama gelmeleri gerekir. Bu da çekilecek azaplardan, yaşanacak acılardan ve duyulacak pişmanlıklardan sonra olur ancak. Kötülük, iyiliğin meydana çıkması için varolan, sonradan kalkacak olandır. **Dünya bir gün iyilere miras kalacaksa, kötülerden düzelenler düzelecek, düzelemeyenler veya her şeye rağmen düzelmek istemeyenler dünyadan sürülecekler demektir.**

En Derin Sevgilerimle
Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

Neden Çocuk Sahibi Olursunuz?

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

• Yaratanın huzurunda olduğunuzu düşünerek kendinize sorunuz: “Ben niçin çocuk sahibi olmak istiyorum?” Bu sorunun cevabını bilinçli olarak bulmalısınız.

• Çocuk sizin kişiliğinizi ispat aracı, ya da sevgi oyuncağı değildir. Çocuğu ileriye ait bir yatırım aracı gibi görmek de çok yanlıştır.

• Hayırlı, beş basamakta örnek, başkalarına zararlı değil yararlı olan, dünyaya yük değil, üretken olan, aldığından çoğunu verebilen bir çocuk yetiştirebilerseniz kutsal kişilerden olursunuz.

EVLÂDINIZ MALINIZ MI?

İzmir'de bir baba eve geç gelen kızını bacaklarından bıçaklayıp hastanelik ediyor. Haberde: "İzmir'de bir baba 14 yaşındaki lise öğrencisi kızını, okul dönüşü bir arkadaşının partisine gidip iki saat eve geç geldiği için önce tokatlıyor, sonra hırsını alamayıp ona ders olsun diye bacaklarından bıçaklıyor." Tutuklanan baba: "Kızımı her şeyden ve herkesten çok severim. Onun eve geç gelmesine sinirlenip bu işi yaptım. Pişmanım," diyor. "Pişmanım" deyince, bütün suçları affedilecek sanki.

Olay çok şaşırtıcı ve çok düşündürücüdür. Bir babanın çocuğuna böylesine zulmedebilmesi için onu hiç sevmemesi, onu düşman gibi görmesi lazım. Oysa her şeyden ve herkesten çok sevdiğini söylüyor. "Adam yalan söylüyor, sevse böyle yapar mı?" diye itirazda bulunmak peşin hüküm vermek olur. Ayrıca adamın sevgi anlayışını kendi anlayışımız karşısında yargılayıp "suçlu" olarak karara bağlamak olur.

Bu adamın seviyorum sözüne inanalım da bu nasıl bir sevgiymiş onu bir görelim. Adam kızını seviyor, her şeyden çok seviyor. **Ama kendisinden, kendi gönlünden çok değil tabii.** Öyle olsa idi, kızını tekeline alacağı, istediği gibi kullanacağı bir mal gibi görmezdi. Onun ayrı bir kişiliği olduğunu düşünür, ona saygı duyar, yanlış davranışlarını da sabırla ve sevgiyle yapacağı uyarılarla düzeltmeye çalışırdı. O kızını karısından, varsa diğer çocuklarından, akrabalarından ve arkadaşlarından çok seviyordu şüphesiz. **Ama nasıl ve niçin seviyordu? Onu kendinden bir parça gibi görüyordu. Yani kızında kendini seviyordu. Onu, istediği şekilde hükmedeceği, yöneteceği bir kimse olarak görüyordu. Yani başkalarına**

hükmederek kendi üstün kişiliğini ispat etmiş oluyordu. Hükmettiğinin, onun hükmünden bir adım dışarı çıkması ise onun kişiliğine bir başkaldırma, bir saldırı idi. Bu ise cezalandırılması gereken büyük bir suçtu.

Kızını kendinden bir parça gibi görmesinin diğer bir sonucu da kızına kendi istediği biçimi vermeyi istemesiydi. Kendi bildiklerinin en doğru olduğuna inandığı için, çocuğunu da o bildiklerine zorla uydurmaya çalışıyordu. Devrin değiştiğini, her devrin kendi doğrularını ve kendi gerçeklerini beraberinde getirdiğini düşünemiyordu.

Akrabalarından bir baba var. Sakal bıraktığı için oğluyla aylarca küs durdu. Saçını uzattı diye de kızının harçlığını kesti. Ne olur, oğlu sakal bıraksa ve kızı saçını uzatsa? Onların ayrı bir kişiliği, kendilerine özgü zevkleri, dünya görüşleri olmayacak mı? Hayır olmayacak. Onlar o baba kadar doğruyu göremezler, en iyiyi bilemezler. Kendi bildiği ve gördüğü yanlış bile olsa madem ki babadır, evlâtlar da babaya ve anneye körü körüne uymak zorundadırlar. Uymazlarsa onlar evlât sayılmazlar yardım edilmezler. Gönül defterinden silinirler ve gerekirse buyrukta tutmak için cezalandırılırlar. İşte bu büyük yanıltır, sakat bir düşünce tarzıdır.

EVLÂDINI EVLENDİREMEYEN ANATALAR

Çok Anata görüyorum ki, evlâdını evlendiremiyorlar. Özellikle babalar kızlarını, anneler oğullarını güç verebiliyorlar. Çoğu kızını evlendirmek zorunda kalan babada bu duyguya rastladım. Sanki kızı elinden

gidiyormuş, başka birisi onun öz malını elinden alıyormuş gibi bir endişeye ve üzüntüye kapılıyor. Yegâne sevdiği erkek kendileri olduğunu sandıkları kızlarının, bir başka erkeği sevdiğini görmek, onunla daha çok ilgilendiğini görmek babayı çok şaşırtıyor.

Çok babanın: "Bu yaşa kadar onu büyüttüm, baktım, sevdim, yetiştirdim. Eloğlu gelip elimden alıveriyor. Olacak iş mi bu!.." diye yakındıklarını gördüm. Eşleri ve yakınları o babalara: "Sen de başkasının kızını öyle elinden alıvermiştin" diye cevap verince bir büyük kanunu acı çekerek öğreniyorlar: Bazı anneler de oğula düşkünlük daha büyük boyutlara varabiliyor. Oğullarının evlenmelerine bir türlü izin veremiyorlar. Bir doktor arkadaşım vardı. Annesi incinecek ve üzülecek diye bir türlü evlenememişti. Kadınlarla ilişkisini bile annesinden gizlemek zorunda kalırdı. Kadınlar, o anneye göre oğlunu elinden alacak cadılar ve umacılar idi. Her kadına, oğlunun beğendiği her kıza bir kusur buluyordu. O anneyi oğlu kanalıyla biraz incelemek olanağını buldum. Kadın kocasını sevememişti. Ona göre sevillecek en mükemmel varlık oğlu idi. Ve bütün sevgisini oğluna vermişti. Onu hem oğlu, hem de hayatını tamamlayan erkek olarak seviyordu. Bu sebeple oğlunu başka bir kadınla paylaşmaya bir türlü yanaşamıyordu.

İnsanda sevmek ve sevgisini bir varlığa veya bir şeye kucak kucak akıtmak ihtiyacı var. Bir kadınla bir erkeğin karşılıklı birbirlerini, öyle derin, öyle sıcak sevmeleri en güzeli ve en doğrusudur. Anatanın evlâtlarını sevmesi de en güzel bir doyum aracıdır. **Sevmek insanı, sevmekten daha çok doyuruyor. Elbette ikisi birbirini geliştiren ve büyüten sebepler oluyor.**

Ama sevgi egoistçe, hükmetmek isteğiyle, kişiliğini ispat aracı gibi olunca **sevginin güzelliği kaybolmaya başlıyor. O zaman sevgi, tarafları yücelten ve geliştiren olmaktan çıkıyor. Aksine ya bir tarafı, ya da her iki tarafı ezen, gerileten, donduran ve canından bezdiren bir araç oluveriyor.** Bu kötü sonucu önlemek için seven kişi üç şeyi çok iyi bilmeli ve çok iyi uygulamalıdır. Bunlar:

1. Sevdiğinizin sizden ayrı bir kişi olduğunu, onun ayrı istekleri, düşünceleri olduğunu bileceksiniz. Siz onu esir alıyor değilsiniz, sevmeniz ona hükmetmek hakkını size vermez.

2. Sevdiğinize saygılı olacaksınız. Saygı sevginin temelidir. Ona hor davranmayacaksınız.

3. Sevdiğinizin sizden farklı oluşunu da seveceksiniz. Sizin tıpkınız veya bir kopyanız olmasını asla istemeyeceksiniz. Birbirinin aynı iki yaprak bile yoktur dünyada. Farklı oluşun güzelliğinden, onun tamamlayıcılığından yararlanmak en doğrusudur.

Evlâdını veya sevdiğini malı gibi görmek, ona yön gösterecek, yol öğretecek ve onu eğitecek yerde, onu yönetmeye kalkmak, onun kişiliğine saygı duymamak olur. Kişi en doğruyu kendisi bulacak, kendisi karar verecek, kendisi seçecek şekilde yetiştirilmelidir. Elbette herkes başkalarına danışır, başkalarının fikrini sorar, ama kararı, bütün sorumlulukları üzerine alarak, kendisi vermelidir. Kendi yeteneklerine güvenmelidir. İşte evlâdımızı böyle kişilik sahibi, böyle karar verme yeteneği olan, böyle doğru bildiği yolda cesaretle yürüyebilen kişi olarak yetiştirebilirsek buna sevinmeliyiz. Evlât başına buyruk hareketlerini anatasının

desteğiyle yapabilmelidir. Bu yönde anatası onu desteklemelidir. Yoksa evlât anatasının etrafına gerdiği zincirleri kırarak, onları hiçe sayarak veya ezerek isteklerini yapmaya mecbur olursa bu her iki taraf için de büyük kayıptır. Anata evlâdını kaybetmenin acısını çeker. Evlât da hem desteksiz kalmanın zararını çeker, hem de devamlı kendini ispat yarışında olmanın kötü döngüsüne girer.

EVLÂDINIZ SİZİN DEĞİL YARATANIN ÇOCUKLARIDIR

Nasıl anneniz ve babanız sizin sahibiniz değilse, nasıl siz onların malı değilseniz, evlâtlarınız da sizin malınız değil, siz de onların sahibi değilsiniz. Sizin de, onların da sahibi her şeyi Sevgisinden Varedendir. O'dur hepimizin sahibi ve Mabudu. Gerçek sahip O olduğu halde, O kullarına akıl vermiş, bir ölçüde bağımsızlık tanımış, serbest karar verecek yetenekleri vermiş. Onun verdiği bağımsızlığa, hür iradeye, kişisel sorumluluğa bizim saygılı ve yardımcı olmamız gerekmez mi?

Halil Cibran, “Hak Erenler” kitabında anatayı “yay”a, çocukları da “ok”a benzetir. Yay gereken, oku ilerideki bir hedefe fırlatan hayatın ve geleceğin gerçek sahibidir. Halil Cibran'ın çocuklar hakkındaki sembolik ifadeli sözlerini sizlere aktarmak istiyorum. Çünkü onlar çok düşündürücüdür:

“Çocuklarınız sizin çocuklarınız değildir. Onlar kendini özleyen (yani kendini devam ettirmek isteyen) hayatın oğulları ve kızlarıdır. Siz onların dünyaya gelmelerine aracı oldunuz. Fakat onlar sizin değildir. Gerçi onlar sizinle beraberdir. Ama sizin malınız olamazlar.”

“Onlara sevginizi verebilirsiniz. Fakat düşüncelerinizi asla!. (Yani sizin

kalıbınıza dökemezsiniz, sizin gibi düşüncelerini isteyemezsiniz.) Çünkü onların kendilerine uyan düşünceleri olacaktır. Siz onların bedenlerini barındırabilirsiniz. Fakat ruhlarını barındıramazsınız. Çünkü ruhları yarının sarayına aittir. Sizse orasını rüyanızda bile göremezsiniz. Siz onlara benzemek için uğraşabilirsiniz. Fakat onları kendinize benzetmek için, uğraşmayınız. Çünkü hayat geriye adım atmaz ve "dün" ile ilgilenmez.”

“Siz o yaylarsınız ki, çocuklarınızı birer canlı ok gibi fırlatırsınız. Oku atan kimse, (şüphesiz O, hayatın gerçek sahibidir) sonsuzluk içinde nişan aldığı yeri görür ve okunu hızla oraya vartırmak için, yayını ne kadar bükmek mümkünse o kadar bükür. Oku atanın elinde büküldüğünüz zaman, seve seve bükülünüz. Çünkü oku atan kimse, uçan oku sevdiği gibi, sağlam yayı da sever.”

Evet bu sözler bir büyük gerçeği çok güzel vurguluyor. Çocuklar bizim malımız değildir. Biz onların ileri doğru atılmalarına bir aracıyız. Biz onları eğitmeye çalışacağız. Onlara iyiliği, doğruluğu, çalışmayı, bilgi peşinde koşmayı ve herkesi, her şeyi sevmeyi öğreteceğiz. Çünkü bunlar hayat yolunun değişmez ana kurallarıdır. **Hayat ise tekâmül için, yükselmek için, olgunlaşıp insan üstünü bulmak için vardır.**

Ama çocuklarınıza kinlerinizi, nefretlerinizi, düşmanlıklarınızı aşılayamazsınız. Çocuklarınıza kendi bencilliğinizin ve egonuzun doyum aracı gibi bakamazsınız. Onlar sizin gönül eğlenceniz, dünyayı size hoş geçirme araçları da değildir. Onlar sizin erkekliğinizin veya kadınlığınızın ispat araçları, ya da kişiliğinizi ispat araçları da değildir. Onları ancak Anatanızın size verdiklerini ödeme aracı olarak

görebilirsiniz. Yani anatanıza borcunuzu, çocuklarınıza verdiklerinizle ödeyebilirsiniz ancak.

Çocuklarınızı eğitmeyecek misiniz, onları terbiye etmeyecek misiniz? Onlara inandığınız doğruları benimsetmeye çalışmayacak mısınız? Onları eğiteceğiz, ama düşüncelerini dondurmadan, onları kalıplaştırmadan yapacağız bunu. Çocuklarımız bilgiye ve sevgiye, çalışmaya, iyiliğe ve doğruluğa önem veren kişiler olarak yetişirlerse, yeni devirlerin, yeni şartlarına en doğru ve en güzel şekilde uyan kişiler olurlar. Onlar, bozan, yıkan, geriye giden, başkalarını da geriye çeken değil, yapan, düzelten, ileri giden ve ileri çeken olurlar. Bu ise hem onları mutlu eder, hem de onların mutluluk dağıtan öncü kişiler olmasını sağlar.

Çocuklarımız bizim değil, Yaratanın çocuklarıdır. Onları O'nun dilediği şekilde ve O'nun dilediği yönde yetiştirirsek O'na olan görevimizi de yapmış oluruz.

NEDEN ÇOCUK YAPMAK İSTİYORSUNUZ?

Bir kaç aile çocuk sahibi olmak için benim fikrimi sordu. Soranların üçünün birer çocukları vardı. İkinci çocuğu ilk çocukları için istediklerini söylüyorlardı. İki çocuk bir arada daha sağlıklı büyür, terbiyesi de daha iyi ve kolay olur diyorlardı. Onlara: "İkinci çocuğu sırf ilk çocuğunuzun hatırı için mi yapacaksınız?" diye sordum. Bu soruma doyurucu bir cevap alamadım. Aslında kendileri de istiyorlardı ikinci bir çocuk sahibi olmayı, ama çekecekleri zorluğu da düşünüyorlar, kendileri için akla uygun bir neden arıyorlardı. Belki de Yüksek İdare Mekanizması (Yüce Yönetici Kurul) onlar kanalıyla yeni varlıkların dünyaya gelmesini istiyor,

onların içine öyle bir istek ilham ediyordu.

Tek çocuğu veya ikinci çocuğu bir aile niçin ister? Bunun bilinen nedenleri şunlardır:

1. Güçlü ve normal kadın ve erkek olduklarını kanıtlamak.
2. Kendilerinden bir eser ortaya koymak.
3. Birliklerini sağlamlaştıran bir etkeni meydana getirmek.
4. Sevgilerini bolca akıtacakları bir gönül bulmak isteği.
5. Soyu devam ettirmek isteği.
6. Bilhassa yoksul ailelerde işlere yardımcı bir işgücü elde etme niyeti.
7. Yaşlılık döneminde evlâtların destek ve yardımına kavuşma isteği.
8. Kurulu işi devam ettirecek evlâtlara sahip olma isteği.

Bütün şu istek ve niyetlerin biri veya bir kaç ailelerin çocuk sahibi olmalarını sağlıyor. İlâhi İdare Mekanizması da insanların o isteklerini kamçılıyarak çocukların dünyaya gelmesini gerçekleştiriyor. Ama çocukların dünyaya gelmesinde ailelerin daha şuurlu, daha bilgili olmaları gerekmektedir. Çünkü Allah insanlara akıl vermiş. Akıl sorumlu davranmayı, bilgili olmayı gerektirir. O zaman çocuk sahibi olmak isteyen kişinin, kendisini yaratanın huzurunda görerek kendi kendine sormalıdır: "Ben niçin çocuk sahibi olmak istiyorum? Kendi egomu, benliğimi tatmin için mi? Gurur duymak için mi? Bir 'Sevgi oyuncağına' kavuşmak için mi? Kendimi ispat için mi? Kuzu veya piliç üretir gibi ilerdeki kazanç için bugünden yapılan bir yatırım olacak mı?" Bu soruları içtenlikle soran kişi kendini bu konuda aydınlığa

çıkartmalı, eleştirmeli ve bilgiler elde ederek bilinçlendirmelidir.

Eğer aileyi oluşturan kadın ve erkek içtenlikle şunları söyleyerek çocuk sahibi olmayı isteyebiliyorlarsa, onlar hayırlı ve Yaratanın sevdiği, örnek insanlardır. Eğer diyorlarsa:

1. İnsanlığa hizmet edecek, sevgiyi almayı ve sevgiyi vermeyi bilen, bilgili, hayırlı bir insan yetiştirmek istiyorum. Onu severek bağrımıza basacağız.

2. Benim yetiştireceğim, yükselmenin beş basamağında örnek bir insan olacak. Bunu sağlamak için bilinçli ve planlı bir gayret göstereceğim.

3. Bizim yetiştireceğimiz, dünyaya yük olan, yiyicilerden, parazitlerden, düzen bozucu kötülerden olmayacak. Aksine düzeni koruyan, üretken, aldığından çoğunu verenlerden olacak.

4. Biz onda sevgi gereksinmemizi doyurmayı değil, onun bizim sevgilerimizle doymasını ve sevgi verici olmasını istiyoruz.

5. Biz çocuğumuzdan yakın ve uzak gelecekte bir çıkar beklemiyoruz. Onu anamıza ve Bizi Sevgisinden Vareden'e olan borcumuzu ödemek için istiyoruz. Onu iyi, hayırlı ve üstün bir kişi olarak yetiştirirsek borcumuzu en iyi şekilde ödemiş oluruz.

6. Amacımız onda hükmetmek isteğimizi tatmin etmek değil, aksine onu kendi kendine hükmedebilen güçlü bir kişi olarak yetiştirmektir.

7. Bu şartları gerçekleştirebileceğimize inanıyoruz ve güveniyoruz. Onun için çocuk sahibi olmak istiyoruz.

Bunları dedikten sonra da çocuğun eğitimini bilgi ile, sabırla ve tahammülle ele alabiliyorlarsa onlar elleri öpülecek kutsal kişiler olurlar. Dünyadaki en önemli görevlerinden birini yapmış olurlar. Yalnız herkesi de kendi evlâtları gibi sevmenin gereğini hiç bir zaman unutmamalıdır. Çünkü dünyadaki diğer görevlerimizi ve yükselmemizi ancak başka insanları da kendi evlâdımız gibi sevmekle başarabiliriz.



Dini Dar Değil, Dindar Olmak

Psikolog Güngör Özyiğit



Din olgusu insanla başlar. İlk insan olan Adem'in aynı zamanda ilk gülyüzlü (peygamber) oluşu, bunun en somut anlatımıdır.

İnsanın yeryüzünde görünmesi ile Yaratan'ın tanıması ve O'nun gösterdiği yolda yürümesi bir olmuştur. Çünkü Tanrı'ya tapmak insan yaratılışının gereklerindendir. İnsan akıl sahibi olarak yaşamaya başladığı günden beri, tıpkı ışığa yönelik bitki gibi, bilincinin derinliklerinde Tanrı'ya dönük bir tarafın varlığını sezinlemiştir. İşte en geniş anlamda din, bu bağlantının ve Sevgisinden Vareden'e doğru çekilişin bilincine varmak, bu duyguyu yaşantıya geçirmektir.

İnsan, başlangıçtaki temizlik ve saflıkla Yaratan'ın vahiy ve esinine açık olmuş, yalnız tek Tanrı'yı ilâh bilmiş ve O'na tapmıştır. Sonra, dünya hayatının yaşayışı içinde Tanrı'yı bırakarak, başka şeylere tapmış türlü sapıklıklar içine yuvarlanmıştır.

Kuran **“Biz” der “İnsanı en güzel kıvam üzere yarattık. Sonra esfele (batalıkların ta dibine) yuvarladık”** Yani en güzel kıvamda, özü temiz olarak yaratılan insan, serbest bırakıldığı taraftan, bu kıvamı bozarak bataklıklar içinde yüzmüş ve kendi değerini düşürmüştür. Demek ki insan, ta başlangıçta en doğru din üzerinde iken, yeryüzündeki yaşayışın aldatıcı büyüüne kapılmış, ruhunu yüceltip gökselleştireceğine, kendini toprağa çakarak alçaltmış ve bu düşüşünü puta tapmanın türlü şekillerine sapmakla göstermiştir.

ADEM KISSASI

Akıl ve idrak sahibi insanın sorumluluk yüklenmesi, Adem kıssasının odak noktasıdır. Seçme özgürlüğü, yol seçme zorunluluğu, her

yolu deneme hakkı, bu deneme sırasında Adem'in sürçmesi. Ama hatada inat etmeyip, pişman olarak bağışlanmak dilemesi ve affedilmesi. Bütün bunlar insanın, yaratılışı ile başlayan ve bugün de süren serüveninin, Adem'in şahsında özeti. Kuran bu kıssayı anlattıktan sonra, iyiliğin kötülüğe er geç üstün gelecek güçte olduğunu söyleyerek, insanlara umutlu bir gelecek müjdelere. Ve der ki: “Ne zaman ki Rabbin yeryüzünde egemen olacak (yeryüzünde saltanat sürecektir) bir varlığı türetmek istediğini meleklerle söyledi. Onlar: ‘Yeryüzünde fesat çıkaracak (düzen bozacak) ve kan dökecek bir kimse mi üreteceksin? Biz ise Seni överek kutsuyoruz’ dediler. O da ‘Ben sizin bilmediğinizi bilirim’ dedi.”

İnsan yeryüzünde düzen bozabilir, kan dökabilir. Nitekim öyle olmuş. Fakat o, aynı zamanda, tecrübelerden ders alma, akıllanarak onlardan kurtulma yeteneği ile de donatılmış. Ruh - tecrübe - akıl - ruh zinciri eninde sonunda onu Tanrı'nın dilediği yola sokacak. Bunu Yaratan ta başlangıçta biliyor. Tanrı'nın bildiğine akıl erdiliyor ve şükrediyor.

Bilgisizlik, bir takım çıkarlar, düşkünlükler ve tutkular insanı yoldan çıkarsa da, onun özünde bilgi ile açılıp, gelişip büyüyerek, bütün bunlara üstün gelecek bir güç vardır. Ve gün gelecek insan, bu gücün egemenliğini ilan edecektir. Dünyanın ve kendinin efendisi olarak, yeryüzünde Tanrı'nın halifesi olma durumuna yükselecektir. Çünkü onun gerçek yeri ve değeri budur. Zaten insanın akıl ve bilinç sahibi olmasının nedeni, Tanrı'nın ilmindeki gayeyi gerçekleştirmektir. Ve buna akıl ve idrakiyle, yaratılışındaki hayırseverlikle ve daima onu koruyup gözetken Tanrı'nın yardımıyla varması, bir yerde insanın varoluş yazgısıdır.

Yine Kuran’da “Allah dileseydi sizi bir tek ümmet yapardı” der ve devam eder “O sizi böyle bölük bölük ayırdı. Ta ki sonunda iyilikte yarışsınız diye”. Demek ki son kertede Tanrı’nın dileği, yeryüzünü iyi insanların doldurması ve onların iyilikte yarışmasıdır. Dinin de amacı, insanları Yaratan’a ve birbirlerine sevgiyle bağlayarak, aralarında gerçek birliği kurmak ve kardeşçe yaşamayı gerçekleştirmek değil mi?!

Hız. İsa, dinin Tanrı’ya ve insana dönük yüzünü ve her ikisinde ortak olan sevgi özünü çok güzel özetleyerek şöyle der: “Tanrı’yi bütün yüreğinle, kanınla, canınla seveceksin. İlk ve en büyük buyruk budur. Buna benzer ikincisi şudur: Komşunu, kendin gibi seveceksin. İşte bütün din, şeriat ve peygamberler hepsi bundan ibaret.”

DİNİN RUHU İSLÂM

Dinin iki kaynağı vardır: Biri yaratılıştan, diğeri sonradan edinilir. Yaratılış, salt Tanrısalıdır. Tanrı tarafından yaratılan her ruhun, Tanrı’ya doğru olan doğal eğilimidir. Her doğan İslâm fitratı üzerine doğar sözü bunu anlatır. Yani her insan İslâm’ı kabul edecek bir kıvamda yaratılmıştır. Ancak sonradan anata ve ortam onu yoğurur.

Din, fitratı değiştirmek için değil, yaratılıştaki esenliğe doğru olan yönelişi geliştirmek içindir. Kuran buna değinerek şöyle der: “Ey Muhammed! Hakk’a yönelerek kendini Allah’ın insanlara yaratılıştaki verdiği dine ver. Zira Allah’ın yaratışında değişme yoktur. İşte doğru din budur.” (30/30)

Kuran’da bir başka yerde, Allah katında dinin, ancak İslâm olduğu (3/19) bildirilir. İslâm’ın gerçek din olduğu (9/33) anlatılır. Hız. Muhammed’e gelen son ayetlerde Tanrı’nın dini tamamladığı

ve insanlara hak din olarak İslâm’ı seçtiği müjdelendir.

Ne var ki, İslâmiyet Hız. Muhammed’le başlamış değildir. Kuran’a göre O’nun katından indirilen bütün dinlerin özü İslâm’dır ve bütün peygamberler hatta havariler müslümandır.

Nisa süresinin 125. ayetinde insanlar, iyilik işleyerek Tanrı’ya teslim olan, yani İslâm’ı uygulayan Hız. İbrahim’in dinine çağırılır: “İyilik yaparak kendisini Allah’a teslim edip Hakk’a yönelen İbrahim’in dinine uyandan, din bakımından daha iyi kim olabilir? Allah İbrahim’i dost edinmişti .”

İSLÂMİN ANLAMI

İslâm kelimesi dinin özüdür. İslâm önce, müsâlemet demek olan, barış ve uyumu belirtir. İnsanın Tanrı’yla ve her şeyle barışıklık içinde olması anlamına gelir. Bu ise, insanı hem Yaratan’a, hem diğer varlıklara bağlayan ortak öz, yani sevgi sayesinde gerçekleşir. Kuran’a göre Müslüman, hem Tanrı hem insanlarla müsâlemet (barış) içinde yaşayan kimsedir. Tanrı ile barış ve uyum içinde olmak, O’nun buyruklarına teslim olup aynen uymak, insanlar ile müsâlemet (barış) ise, onlara ancak iyilik etmektir. Kuran bu iki niteliği şöyle birleştirir. “Kim ki kendini Allah’a teslim eder ve başkalarına iyilikte bulunur, o Allah’ın mükâfatına nail olur (2/12)”

Kuran başarı ve kurtuluşu yalnız bunda görür. Müslüman’ın Müslüman’a sevgisi ve saygısı selâm ile belirtilir. “Cennete erenlerin birbirine karşı duyguları selâmdır. (10/10)”

Müsâlemet “selm” mastar olup, iki kişi veya taraf arasında sulh ve barışıklık demektir. Es-selâm (müsâlemet yaratan)

ise Tanrı'nın isimlerindendir. Müsalemet Müslümanlığın ruhudur.

Hız. Muhammed de dinin ve İslâm'ın özelliğini bir hadisinde şöyle belirtir: "Allah'a inandıktan sonra en yüce ilke insanları sevmek ve onlara hizmet etmek"

Batının en büyük beyinlerinden biri olan Goethe, Kuran'ı okuyup, İslâm'ın özünü kavradıktan sonra, şunları söylemekten kendini alamaz. "Eğer İslâm Allah'a teslimiyetse, biz hepimiz İslâm olarak doğuyor, yaşıyor ve ölüyoruz."

Kenan-ı Rufai, dinin esasının iman, yani Allah'ı sevmek, imanının esasının da amel (uygulama) yani halkı sevmek olduğunu söyler. Yine o "Bir Müslüman beni Musevi'dir, hem Hristiyan. Ama tekâmül etmiş bir Musevi ve evrime uğramış bir Hristiyan" der.

Kısacası, Hak'ı ve halkı sevmek, O'na ve kullarına kulluk etmek, dinin değişmez özü ve formülüdür.

DİN YAŞAMA ANLAM VERİR

Din tüm evreni ve insanı kuşatan bir gerçektir. İnsana, yaşamına kendi rengini ve anlamını verir. İnsana ve dünyaya ait olan şeyi, insanın başından geçen acı tatlı olayları yetkiyle yorumlar, açıklar, manâ verir. Her olay Tanrı'dandır ve O'nun bir mesajını taşır. Her şey insanın hayrına ve onun eğitimi için düzenlenmiştir. Önde de, sonda da Yaratan'ın emri geçerlidir. Altta da, üstte de saltanat O'nundur. Gerçek dindar kişi, olaylara tanrısal bir gözle bakar ve olaylardaki Tanrı dilini okumaya çalışır. Üç halifenin üç sözü bunu en iyi şekilde dile getirir:

Ebu Bekir: "Önünde Allah'ı görmediğim hiçbir şey görmedim."

Ömer: "Allah'la beraber görmediğim hiçbir şey görmedim"

Osman: "Arkasında Allah'ı görmediğim hiçbir şey görmedim."

Böylece din, insan yaşamının kat taraflarını yumuşatır, manevileştirir çekilen çilelerin değerini ve anlamın belirtir. Her şey dinde manevi bir yorun bulur. Her şey Tanrı'dandır ve manâ doludur. Çünkü O, abes iş yapmaz. Her türlü sıkıntının, felâketlerin bile -hen asıl onların- bir anlamı vardır. Zira ac çekmek öğrenmenin anahtarıdır. O kimseye zulmetmez ve taşıyamayacağı yükü vermez. Onun zorluklarla en çok sınıdığı, en çok değer verip sevdiği aslında.

Din, aynı zamanda insana yaşamı amacını bildirerek anlamlı bir çerçeve sunar. Bu amaca ermek için hayat insanı izleyeceği yolu gösterir. Tanrı, kendis ve diğer insanlarla barış ve uyum içinde yaşamının bilgisini verir. Dünyanın geçici bir sınav yeri, ölümden sonrak yaşamın gerçek ve sürekli olduğunu müjdeleyerek, insanın ölüm karşısında duyduğu korku ve acıyı azaltır Dünyadaki durumuna göre orada ye sahibi olacağını, burada ettiklerini orada biçeceğini bildirerek, Yaratan'ın buyruklarını gözeterek yaşamas konusunda onu uyarır.

En önemlisi din insana aşkı (trancendental) varlık olan Tanrı'yla ilişki kurmanın, O'na yakın olmanın yollarını öğretir. Gerçi bu yollar her dir için ufak tefek değişiklikler gösterir Fakat bu, yalnızca şekilde ve görünüştedir. Temeldeki gayesi ise hepsinde bir ve aynıdır. Çünkü bütür dinler, insana iyiyi yapmasını, kötüler sakınmasını ve o yolla Yaratan'ın sevgisine yakın olmasını öğütler

Öyleyse bu amaca götüren araçlar dinden dine değişse, farklı ibadet şekilleri olarak görülse bile, öz tümünde birdir. Bütün dinler Tanrı ile insan arasındaki ilişkide birleşiyorlar. Bu ilişkinin gayesi birdir ve O'nun yeri gönüllerdir.

DİNLERİN BİRLİĞİ

Muhiddin Arabi, bütün dinlerin Yaratan'dan geldiğine, ancak zamanın ihtiyaçlarına göre belirdiğine işaret ederek, hepsinin özde bir olduğunu söyler. Her din haktır. Çünkü her biri Hakk'ın bir belirtisidir. Hepsinin hamuru Yaratan'ın, her şeyi Sevgisinden Vareden'in Sevgisi ile yoğrulmuştur. Böylece Muhiddin-i Arabi, kalbi ile her şeyi kucaklayarak der ki:

“Kalbim her sureti alabilecek hale geldi. Onun için, kâh ahular otlağıdır, kâh rahipler manâstırıdır, kâh müminler evidir, kâh tavaf edenlerin Kâbesidir, kâh Tevrat levhalarıdır. Benim dinim sevgi dinidir. Onun kervanı nereye yönelirse ben de beraberim ve dinim o dindir, imanım o imandır.”

Mevlâna da bütün dinleri gayeleri bakımından bir görerek “Kuran Hak kelâmıdır ve Musa, İsa ve diğer peygamberler zamanında da Kuran vardı, ama Arapça değildi” der.

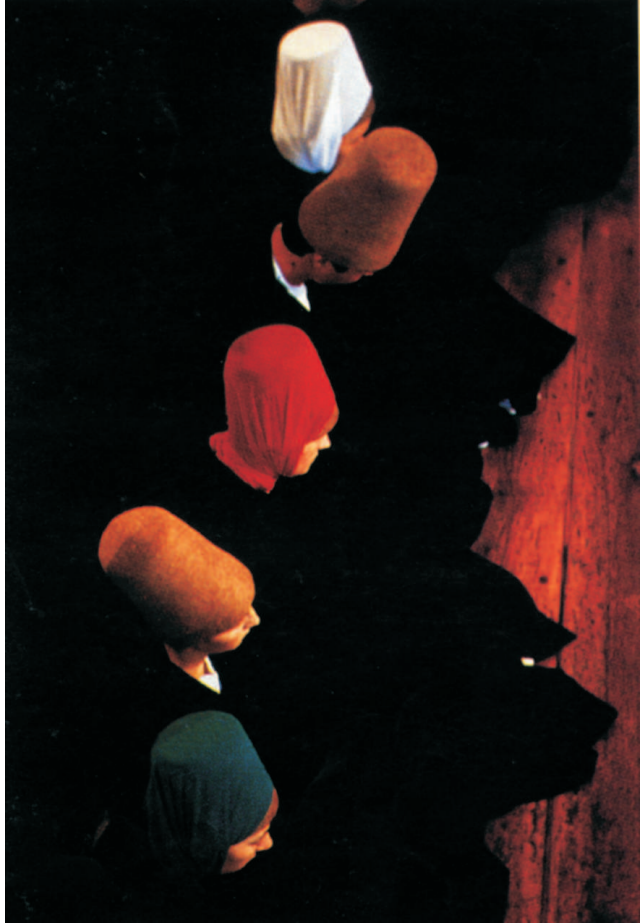
Hakk'a inanmanın gerçek kanıtının O'nun kullarına kulluk etmek, küçülerek hizmet vermek olduğunu gören koca Yunus ise şöyle söyler:

Her kim sorar ise itikadın nedir Hakk'a? Öp gel elini ayağını, budur sualine cevap.

Demek ki ölçü, insanın ne söylediği değil, fakat ne yaptığıdır. Çünkü insan, gerçekte inandığı şeyleri uygular.

Öyleyse kim ki doğrudan ve iyide yürür, çalışarak bilgisini sürekli artırır, herkesi sever ve hizmet eder; hiç duraksamadan ona gerçekte inanan, dindar biri diyebiliriz.

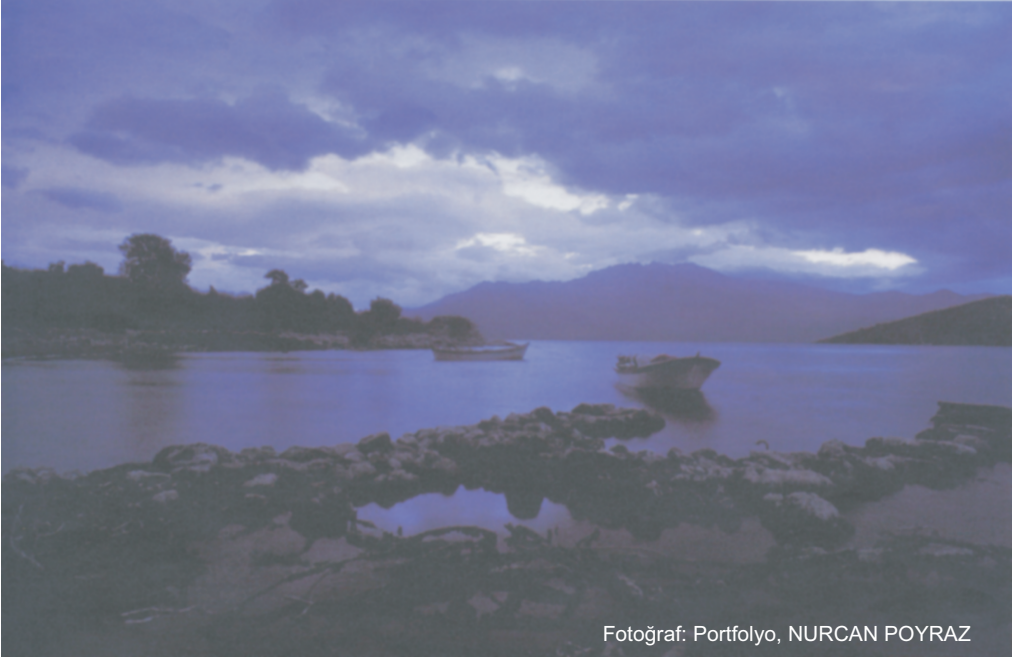
Gerçeği kendi dar kafasının sınırları içinde donduran ve dini şekilden ibaret görenlere ise dindar değil, dini dar demek daha doğru olsa gerek.



MUSİKİ - SES VE RENK ile TEDAVİ (8)

Bulabildiklerimiz ve Bilebildiklerimiz (1)

YAVUZ YEKTAY



Fotoğraf: Portfolyo, NURCAN POYRAZ

YILLIK "YAZGI GECENİZ" NURLU VE HAYIRLI OLSUN...

Hükmeden ve gerçekleyen yalnız Rabbimizdir.

İşte bir yıl daha geçti... Geçen yılki Kadir Gecemizde bu yılki yaşam plânımız çizilmişti, bir yıl geçti, çizilen bir yıllık hayat ve tekâmül plânım gerçekleşti mi? Yaratan'ım bilir. Uyku ve boş dinlenme saatleri hariç hayatımın dörtte üçü çalışmayla geçti. İşten işe, işten eve, eyden öğrencilerime, sevgili SEVGİ DÜNYASI Dergime yazılan yazılar, verdiğim seminer ve konserler ve insan kardeşlerime yönelik kulluk görevim olan hizmet çalışmaları vs.

vs... Sorarsanız "Mutluyum" diyorum, "Hiçbir şikâyetim yok" diyorum. Şükrederim.

Yılda bir ay Yaratan yolunda, Yaratan'a daha yakın ve onların istediği gibi "üstün insan" provasını yapmak ve kendini "üstün insan" gibi görmek, ululanmadan! Ne güzel bir yaşam "üstün insan" olmak ve "insan üstü"nü hayal etmek!..

Ramazan Ayı'ndan ve o KUDRET GECESİ, YAZGI GECESİ, BELİRME GECESİ, HAŞMET GECESİ diye

anılan Kadir Gecesi'nden bahsediyorum. Bu tâbirleri Muhammed Esed, Edip Yüksel, Yaşar Nuri Öztürk ve Muhammet Hamîdullah meallerinden (Saygı ile) aldım...

Kadir gecesi, muhtemelen Ramazan Ayı'nın 27.inci günü akşamı ve yılda bir gündür. Keşke yılın her gecesi olsa veya o gece hayal ettiğim realiteye her gün erişmiş olsak...

Şu var ki, her insanın hayatında, en az bir "YAZGI GECEŚİ" var...

* * *

Birbirimize gerçek yardımımız, birbirimize hizmetimizdir yalnız. Ve doğrunun en hayırlı kazancı BİLGİ'dir. Bizler hepimiz yolcuyuz. Şimdi üzerinde rahatça dolaştığımız, gezegenimiz, aslında bizi oraya götürendir...

"Nerelerden bilgi ediniyorsunuz?" diye sordular. "Öğretilerek, düşünerek, Yaratan'dan gelen bilgilerin sentezinden." (Kervancıdan kervan hakkında alınan bilgiler, kervanın dağıttığı hayırlardan ve kervanın izlerinden edinilen bilgiler. Yahut başkalarından, ermişlerden, Guru'lardan, ve tüm insan kardeşlerimden edindiklerim ve en önemlisi SENTEZ!..)

* * *

Ankara'dan yazan bir okuyucumuz 01.Kasım.2003 tarihli bir gazeteden bir kupür keserek göndermiş, haberin özeti şöyle:

1- ABD de Penn. State Univesity, Psikolog Dr. Stratton'un, araştırmaları uyarınca, psikolojik sorunu olan, mutsuzluğun dehlizlerinde dolaşan öğrencilere "en iyi ilâç musikidir" diye musiki dinlemeleri öneriliyormuş!

2- Kendilerini kötü hisseden herkesin tek yapması gereken şey musiki dinlemekmiş!

3- Dinlenen müzik ne türden olursa olsun değişmez diyorlar. (!)

4- Musiki olarak en çok seçilen Rock, Heavy-Metal tarzı musiki imiş. (?)

5- Yapılan araştırmada musiki eğitimi almayan öğrencilerin, musiki eğitimi alanlara oranla daha fazla musiki dinledikleri ortaya çıkmış!

Kendilerini kötü hissedenlerin musiki dinlemeleri elbet ki güzel bir şeydir ancak dinlenen musiki türü de çok önemlidir. Türlerine göre musiki gerçek bir devadır.

Pest sesler ve pest ritim darbları daha ziyade bedenin alt kısmına tesir edip erotik hisler uyandırıyor ve gençlere zarar veriyor.

Tiz frekanslar ise (2000 - 5000 Hertz) zihinsel faaliyetleri artırır, zihne kıvraklık, uyanıklık ve dinginlik verir. Zihin kapasitesi düşünce yeteneği artar. Üstün insana giden yol bu frekanslardan geçer.

Müziyenlerde sağ kulak daha fazla gelişmiştir. Alelâde bir duymak olayından bahsetmiyorum. İşte gerçek d u y m a k : "DİNLEMESİNİ ÖĞRENMEK, DİNLEMİYİ AKTİF BİR OLAY HALİNE GETİRMEK, S A Y G I D U Y M A K V E ALGILAMAKTIR." Doğan Cüceloğlu, "Dinlemesini bilen insan çok güçlüdür" diyor.

Musiki ile tedavide üç önemli unsur var:

1- Frekans, ses,

2- Darblar, ritim,

3 - Sessizlik (Bilhassa musikişinasların 1 veya 2 yılda bir 15 günlük terapisine ihtiyaçları var, denge içinde yaşayabilmek için...)

* * *

Geçen ay ki dergide anlattığım, beynin altındaki Hypothalamus bölgesinden salgılanan ve/veya salgılama emri verilen 600 ilâ 800 adet civarında hormon, ön-hormon, enzim ve diğer iç salgılar vardır. Gözyaşı da aynen bu salgılar gibi bedenin gözyaşı keselerinde üretilir. Kadim bilgilerde, gözümüzden çıkan bir damla yaştan bizi önce kendimizden koruyacağı söyleniyor.

Gözyaşı vücuttan atılmak için gözyaşı keselerine toplanır. Gözyaşı vücuttan atılması gereken bir nevi toksindir. Ağlarken vücutta toplanan zehirleri atarız.

"Gürültü Kirliliği" sorununa da değinmek isterim, azalmayacak, hatta giderek artacak önemli bir sorun.

Sesin şiddeti DESİBEL (db) birimi ile ölçülüyor.

Sıfır desibel gürültü yok demek.

130 (db) ise gürültünün acı verdiği düzey.

0 - 5 (db) En düşük duyma eşiği. (Çok hassas kulaklar duyabilir.)

0 - 20 (db) Tam sessizlik.

23 - 25 (db) Yaprakların kıpırdama sesi.

41 - 50 (db) Normal konuşma sesi.

Hastalık bundan sonra başlıyor.

55 (db) den yüksek sesler ve musiki sesleri sinirlilik, saldırgan tutumlar ve uykudan uyanma sersemliği hâli.

65 (db) den yüksek şiddetli sesler ve musiki sesleri yüksek tansiyona sebep oluyor.

75 (db) den yüksek sesler ve musiki sesleri yoğun stres, geçici sağırılık sebebi.

Gürültü kirliliğinin ana kaynakları uçak, tren, trafikteki her türlü araç-gereç, sesi sonuna kadar açılan müzik seti, DVD, VCD vs. gibi ileri teknoloji aletleri, bar ve kafe'lerdeki 1,5 - 2 metrelik hoparlörler vs. vs.

* * *

Bu ay sizlere "çeşnisi değişik Rast makamında" bir ilâhi veriyoruz. İçinde inici-çıkıcı seyreden bir Rast makamı ve insanı bütün günahlarından tövbe-kâr eden bir Nikriz makamı geçişi var. Tavrı neşeli, tatlı dille nasihat eden ve öneriler veren bir ilâhi ve en önemlisi yalnız ritmi ile (3) (SEVGİ USULÜ ile) tüm kalp atışlarını düzenler, düşük nabızları normal seviyeye yükseltir ve insanın maddî-mânevî ve fizyolojik bakımdan iki ayak üzerinde durmasını, denge ile iki ayağı üzerine sağlam basmasını sağlar.

Gece yarısı ve seherde etkilidir. Soğuk organlar olan kemik, beyin ve yağlara etkilidir. Fazla uyumayı önler. Büyüyen çocukların beden dengesizliklerini düzeltir. Akıl hastalıklarına iyi gelir. Tedavi değeri yüksek olan dört esas makamdan biridir.

Rast ilâhinin ikinci kısmı önümüzdeki aylarda SEVGİ DÜNYASI dergisinde yayınlanacak, Mevlânâ'nın "Azm-i refte kerde-i çün ömr-ü şîrin yâddâr." mısrai ile başlayan ve A. Kadir tarafından Türkçe'ye çevrilen şiirinin değişik bir Rast makamı üslûbunda bestesidir. İçinde ritim değişiklikleri ile yepyeni tedavilere yol açan bir ilâhidir.

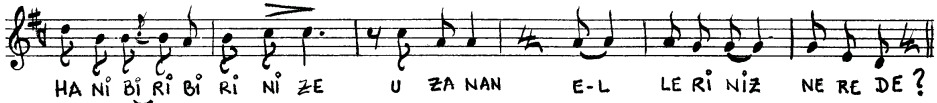
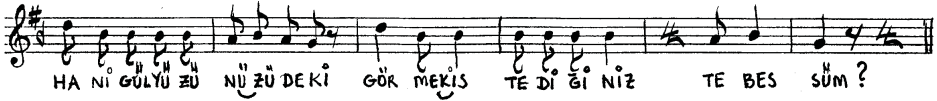
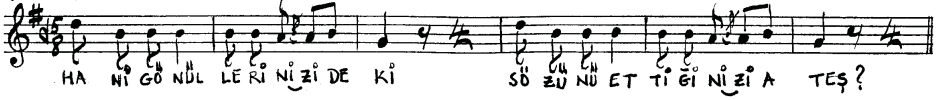
RAST İLÂHÎ
USUL : SEVGİ

"AYAKTA DURMAK"

YAVUZ YEKÂ

(02.01.1996 saat 04.15 başlandı,
14.02.1996 SEVGİLİLER GÜNÜ'nde,
SEVGİ USULÜ ile yazıldı. 21.00 - 23.4)

(♩=150)



Hani gönüllerinizdeki sözünü ettiğiniz ateş?
Hani gülyüzünüzdeki görmek istediğiniz tebessüm?
Hani birbirinize uzanan elleriniz, nerede?
İşte siz, Gönlnüzü öyle yakıp,
Gözünüzü öyle açıp,
Elinizi öyle tutup,
Öyle durunuz:
AYAKTA!..

Zikir bölümü: "Tek gidiş, tek geliş, tek gülüş, ondadır yalnız."

İkinci ilâhiyi alıp, bu sayıda verdiğimiz birinci kısmı ile birleştirip beraberce dinleyiniz. Tam bir rehabilitasyon olacaktır. (Bu ay ki ilâhinin sonunda iki ölçülük BRIDGE bağlantısı verilmiştir.)

Rast ilâhinin güftesi:

Hani gönüllerinizdeki sözünü ettiğiniz ateş?

Hani gülyüzünüzdeki görmek istediğiniz tebessüm?

Hani birbirinize uzanan elleriniz, nerede?

İşte siz, Gönlünüzü öyle yakıp,
Gözünüzü öyle açıp,

Elinizi öyle tutup,

Öyle durunuz:

AYAKTA!..

Zikir bölümü: "Tek gidiş, tek geliş,
tek gülüş, ondadır yalnız." (5)

* * *

Güzellikleri, dostluğu, birliği, sevgiyi

ve barışı birlikte ve beraber yaşamak ve "gönülden paylaşmak" ve Evren'in en güzel renkleri, sesleri, muhteşem sessizliği ve musikisi ile tekâmül etmek için sağlık ve hayır dolu gelecekler, yüzümüz O'na doğru, gönüllerimizde inancın ateşi, dudaklarımızda tebessüm, ellerimiz sevgiyle ve Birlik'le kenetlenmiş el ele olsun...

Dip notlar:

(1) Bu yazılar bir dizi halinde yayınlanmaktadır.

(2) Dikkatinizi çekerim, Ortaçağ'da, Avrupalılar delileri yakarak öldürürlerken, aynı çağlardan beri Osmanlı Türkleri, delileri özel hastanelerde musiki ile tedavi ediyorlardı. (En Üsttekiler Türkler, Yazarı: YALÇIN TOKER, sayfa: 131)

(3) Rast ilâhinin usulü 5/8 lik SEVGİ usulüdür. Dr. Refet Kayserilioğlu tarafından icat ve terkip edilmiştir.

(4) Tedavi alanı hakkında bir paragraf Tümeta Grubu broşürlerinden alınmıştır.

(5) İlâhinin en sonundaki nakaratın tekrar söylenmesi bize "zikir" kelimesini hatırlattı, mecâzen kullanılmıştır. Tekrarlı okunursa kalbe vereceği sağlık ve güç, ruh ve bedeninizdeki tüm hastalıkların en az %50 tedavisi demektir!..



35.
YIL

Kesintisiz devam eden 35 yıllık yayın hayatımızda bize gösterdiğiniz ilgi ve verdiğiniz destek için siz sayın okurlarımıza teşekkür ederiz.

<http://www.dostluk.com>

Ziyaretinizi bekleriz.

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar



Hayırlı dostum, benim gibi bir metropolde yaşamadığın için çok şanslısın biliyor musun? Her türlü kargaşanın, gürültünün, patırtının ortasında “Atları da Vururlar!” filminden fragmanlar oynuyoruz sanki. Şehir hızla nefes alıp veriyor. Nefesi kesilecek zannediyorum ama çok şükür her gün yeniden kalkıyor yatağından. Canlılığının en fazla olduğu yerler aslında bizim vahamız. Hele güneşin gülümsediği günlerde; hafifçe üşüten bir havada deniz kokusu varken, simitçilerin ve satıcıların mallarını satmak için nefeslerini açmaya çalıştıkları zamanlarda en çok seviyorum bu şehri. Görkemli tarihi yapılar bu koşuşturmaya bilgelikle bakıyorlar ve nice insanların bu hengâme arasında yaşayıp ömürlerini tamamladıklarını bilircesine sükûtlarını koruyorlar. Kimsenin birbirini tanımadığı bu şehirde sokaklarda özü insan olan varlıklar kendileri gibi olanların arasında yabancılik çekmeden kocaman bir ailenin parçası olmanın keyfini yaşıyorlar sanki. Her şey iyi giderken bunun keyfini içten içe duyuyorlar; ama ufacık bir sürtüşmede de birbirlerine giriveriyorlar; sanki karşılarındaki uzaydan gelmiş bambaşka varlıklarmış gibi.

Bazen hain bir el uzanıyor kötülüklerin ve kötülerin yaşadığı gezegenden ve gül bahçelerini tarumar ediyor. Her iki yanındaki evlerin çok yakından birbirlerine baktıkları, selamlaştıkları ve kader birliği yaptıkları daracık sokağın ilerisinden

dev gibi yükselen Galata Kulesi, tarihe tanıklık edercesine çaresizlik içinde bakıyor sanki. Bu saldırı da nereden çıktı diyor adeta. Elleriyle gözlerini kapatamıyor. Karanlık toprağın rengi her yere hakimken ölümden başka şey solumuyor diğer sokaklar.

Sevgili dostum işte bu gün sırtımda bu acının yüküyle kalktım yatağımdan aynen şehrimin yatağından kalktığı gibi. Düzenler bozulmaya görsün, insanın keyfi kaçıyor. Canı hiçbir şey yapmak istemiyor. Evlerin tam orta yerine ve can evlerine düşmüş pis bir ateş her yeri kavuruyor. Ateş vardır ısıtan, ateş vardır yakan. Bu yakan cinsinden. Yaşam ne kadar depresif diyorum kendi kendime; ama sonra insanların beter günler yaşadıkları geçmiş günler geliyor hatırıma. Her şeyini yitirip de tek başına kalmış insanlardan türeyen koskoca aileleri düşünüyorum. Dedelerinin veya ninelerinin canevlerindeki acıyı, yalnızlığı, annesizliği ve babasızlığı, gelecek kaygılarını torunlar bilebilir mi? Zaten de bilmesinler ve en azından onlar güzel duygularla yaşasınlar ve yalnızlığı bilmesinler diyorum.

Gördüğün gibi ben de mektubunda yazdığın gibi değişik bir ruh ikliminin içine giriverdim. Sadece ben değil, herkes benimle benzer duyguları paylaşıyor. Yani şehirdeki herkes aynı ruh ikliminin içinde. **Üzüntülere fazla buharlaşmamak** gerekir biliyorum. Belli bir yerde oto kontrolü ele geçirmek de gerekiyor ki ipin ucu kaçmasın. Aksi taktirde insanı hiçbir şey yapamaz hale getiriyor ve gönül kanallarını tıkıyor. “Acılar mı seni ele geçirsin yoksa sen mi acıları ele geçir” noktasına geldiğin an gerçekçi bakmaya zorlanıyorsun. O gerçekçilik insana sahipsiz olmadığını, varolan düzende bir yerimizin olduğunu, kötülükler ve adiliklerin ortasında bile kalsak bunun değişmediğini hatırlatıyor bize.

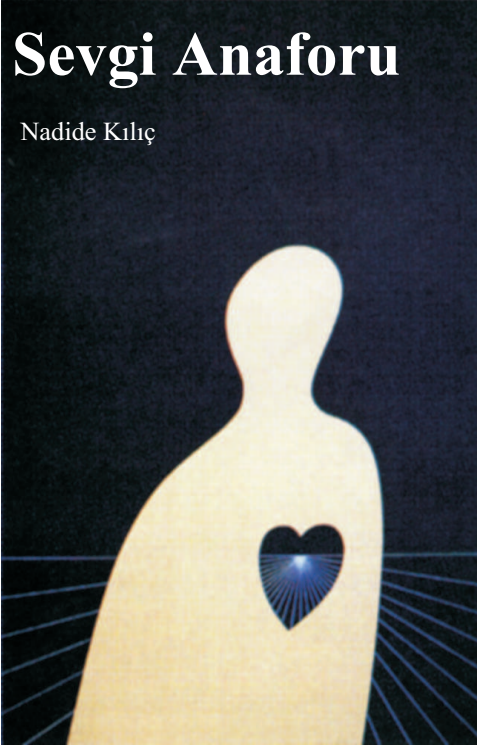
Gelelim popstar yarışmasına... Benim bu konudaki fikirlerimi merak ettiğini yazmışsın. Birkaç kez seyrettim. Son zamanlarda bu tarz formattaki programlar yurt dışında tutunca hemen bize de uyarlamaya çalışıyorlar. İşin ilginç yanı gerçekten bizde de tuttu. Bunun bir nedeni insanlarımızın ünlü olmak ve bol para kazanmak gibi büyük arzuları var. Döktükleri gözyaşları sadece bunun için. Yarışmanın jürisi elbet ki belli bir ücret karşılığında bu eleştirileri yapıyorlar. Ancak pek de zorlanmadıkları anlaşılıyor. Eleştirilere büyük tepkiler gösterenler olduğu gibi anlayışla karşılayanlar da vardı. Eleştiriyi kabullenmek karşısındakini otorite olarak kabullenmekten mi geçiyor acaba?

Toplumumuzdaki ezilmişlik duygusunu inkar edemeyiz. Bunu bir türlü de üstümüzden atamadığımızdan yükselişimizi yanlış yerlerde arıyoruz. Herkes “Allah vergisi” sese sahip olunca iş bitti zannediyor. Alaylı mı yoksa mektepli mi tartışması en çok şarkıcılık mesleğinde yaşanıyor. İmaj yaratıcıları alaylı bir insanı görüntüde mektepli hale getirmesini de çok iyi biliyorlar. Aslında toplum olarak eleştiriye de kapalı bir toplum olduğumuza inanıyorum. Eleştiri pek çoğumuza göre bir saldırdır. Her saldırıda olduğu gibi kendimizi koruma altına almamız birinci plana geçer. Kendimize baktığımız gözle, kendimizi dinlediğimiz dil, birbiriyle anlaşılabilirse yapılan eleştiri hayırlı bir eleştiri olabilir diye düşünüyorum. Canım dostum biliyorum senin de bu konuda söyleyecek pek çok şeyin vardır. Mektubunu bekliyorum.

Özde bir Kardeşin
Nelda Bayraktar

Sevgi Anaforu

Nadide Kılıç



Biz onu o gün tanımiştık... tanıyabiliştik. 45-50 dakikalık veda konuşmasında, daha önce anlayamadığımız müstesna bir insanla karşılaşmıştık. O, koskoca bir ömrün bütün tecrübesini, acısını, tatlısını, hüznünü, sevincini Sait Faik öykülerindeki kahramanların sadeliği ile anlatmıştı. Hepimiz anlattıklarını kesmemek için nefeslerimizi tutmuş, hayretler içinde dinliyorduk. İlk on dakika içinde bizi apayrı bir atmosferin içine çekmişti... Hepimiz, bütün dinleyicileri şiddetli bir gönül anaforu içinde kalmıştık. O ise bütün kapılarını ardına kadar açmış, ta içinde sakladığı kimliğini ve gönlünü olduğu gibi karşımıza çıkarmıştı. Gönlü konuşuyordu... duygusunun yoğunluğu zaman zaman konuşmasını kesiyor, cümlelerini bitirebileceği sözcükleri bulamıyordu... Hazırlıksız sözlü sınava

kaldırılmış bir çocuğun bocalaması gibi çaresizlik içindeydi. Gözyaşları kendisini olduğu kadar bizi de etkisi altına almıştı. Karşımızdaki insanın, senelerdir azar azar suyunu biriktirmiş bir barajın kapaklarını bir kerede açması gibi, duygularının akışına şahit oluyorduk. O yine de yılların verdiği bir alışkanlıkla bu akışı engellemeye çalışıyordu... Başaramasa da.

Bu hali bizi hayretler içinde bırakmıştı. Aynı zamanda onun karşısında yıllarca kendimizi kaskatı yapan bütün zavallılıklarımızın, düşünce ve davranışlarımıza sıvadığımız korku maskelerimizin de eridiğini hissediyorduk. Hattâ birbirimizin yüzünde, dimdik duruşumuzdaki gevşemede, sadece yanımızdakinin duyabileceği şefkat mırıltılarında bunu görebiliyorduk... Ama kendimizde ortaya çıkan bu değişimi anlayacak bir bilinç içinde değildik. Bu koskoca sevgi barajının, gönül anaforunun çekim gücüne kapılmıştık.

Sadece ondan duyduğumuz her şey bizde büyük şaşkınlıklara sebep olmuştu. Her zaman azametli, gücünden, vakarından taviz vermeyen, hiddetini hep taze tutan bu adam mıydı? Öyle hiddetliydi ki onu, hiç tanımayan insanlar avına atlamak üzere gerilmiş bir parsa benzetebilirlerdi. Şiddet bu adamın mimiklerinde her zaman gök gürültüsünün ardından yeryüzüne inecek yıldırım gibi hazır bulunurdu.

Halbuki, şiddetini hiç somutlaştırmamıştı. Hiçbir öğrencisine dayak attığını görmemiş, azarladığını duymamıştık. Kimseye fiziksel acı yaşatmamıştı. Ama her an patlamaya hazır bir hiddeti vardı... Burnundan soluyan insanlar gibiydi. Bu nedenle olacak, ondan korkardık, onu gördüğümüz zaman tedirgin olurduk.

Sadece biz değil, Lisedeki bütün öğretmenlerimiz de ondan çekinirdi. Bir vesileyle odasına gitmek zorunda kalan bütün öğretmenler kapısı önünde ya ceketlerini ilikleyip, kravatlarını düzeltirler ya da eteklerini çekıştırerek daha uzunmuş havasını vermeye çalışırlardı.

Düşündüğünüz çok doğru, böyle bir kimlik sergileyen her insan gibi, okulumuzun müdürü olan Sıfırcı Kâmil (Soyadını hiç hatırlamıyorum, lâkabı ile bütün Samsun'a nam salmıştı) de yalnızdı. Okulun öğretmenler odasına hiç girmezdi... Bütün sınıfların boş kalan Coğrafya derslerine girmesi dışında odasından çıktığını hiç gören olmamıştı. Derslerini hiç kaynatamazdık. O içeri girdiği andan itibaren doksan derecelik açıyla sırada dündük otururduk. Çünkü sene başında böyle oturmamız gerektiğini bir arkadaşımızda göstererek bize öğretmişti. Dersi veriş biçimi de diğer öğretmenlerden farklıydı. Sıfırcı Kâmil hiçbir zaman bize tahta karşısına geçip, ders anlatmamıştı. Her yeni derse hepimiz hazırlıklı gelmek zorundaydık... Sıralarımızın arasında yine çatık kaşları, kıpkırmızı ve elmacık kemikleri çıkmış derin çizgili yüzü, kıvrımları düzleşmiş dudakları ile pimi çekilmeye hazır bir bomba gibi ileri geri yürürdü. Ders sırasında hepimizden tahtaya kalkan arkadaşımıza kesin saygı duymamızı beklerdi. Tahtaya kalkan öğrenciden bize soru yöneltmesini isterdi. Dikkatimizin dağılmasına hiç müsaade etmezdi. Gariptir, sınıfımızda Coğrafya dersi zayıf hiçbir öğrenci yoktu. Dersin sonuna doğru gazetesini çıkarıp okumaya dalması bile, bizim oturuşumuzu ve dikkatimizi seksen dokuz dereceye düşürmezdi.

Bize olduğu kadar öğretmenlerimize de farklı ve ezici bir tavır takındığını

söylemiştim. Cimriydi. Hani çocuklarına aldığı peyniri camekân arkasına kilitleyerek çocuklarına “ekmeklerinizi cama sürüp peyniri yediğinizi düşünün” diyen baba kadar cimriydi.

Okulumuzun binası çok modern ve büyük olmasına, modern Fizik, Kimya laboratuvarlarımıza rağmen deneylerimizi yaparken çok zorluk çekerdik. Kimya laboratuvarındaki hıncahınç malzeme ile dolu dolabın anahtarı hep Sıfırcı Kâmil'in odasında saklıydı. Yapacağımız deneyle ilgili malzemeleri Fizikçimiz ve Kimyacımız bir istek makbuzu ile müdürden istemek zorundaydı. Bu bizim kadar Kimyacımızı da olumsuz etkilerdi. Deneyi yaparken kazara küçük cıva şişesini yere döktüğümüzde toplamak için hepimiz seferber olurduk. Oysa ki büyük bir kavanoz cıvaya dokunmamız mümkün değildi. Kimyacı: “Görün işte! Yirminci Yüz yılda yaptığımız ders ne kadar iptidai” derdi.

Bahçedeki voleybol ve basketbol fileleri ve topları da aynı muameleye tabii idi... Çok az sayıda top kilit altından çıkarılır, ders bitince, kalite kontrolü yapıldıktan sonra teslim alınırdı. Zarar veren mutlaka tazmin etmek zorundaydı. Jimnastik, Voleybol, Basketbol, Müzik ile ilgilenen öğrencilerine ise eğer kendilerini ispat etmişler ise okulun bütün imkânları sunulurdu. Okulda bir üst sınıf öğrencileri, alt sınıftakilerin ders başarılarından sorumlu olacak şekilde örgütlenmek zorundaydı. Her öğrencinin küçük iki öğrenci kardeş edinmesi mecburi idi. Her öğretmen branşı dışındaki bir kolda malzeme sorumlusu tutulmuştu. Eğer okulda tamir edilecek bir iş çıkarsa, bunu yapabilecek bilgi ve beceriyi de öğretmenlerimiz göstermek zorundaydı.

Bu mecburiyet kadın ve erkek hocaların görevi sayılırdı. Bu görevler, İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün Yönetmeliğinden ziyade okul müdürümüzün naçizane (!) ricaları doğrultusunda kabul edilmişti.

Her Cumartesi (O zamanlar Cumartesileri de öğlene kadar ders vardı) hafta sonu törenini müteakip, doktor, avukat ya da farklı meslekten bir kişi gelerek konusu hakkında bizleri bilgilendirirdi. Öğrencisi, öğretmeni, katibi, hademesi bu Bilgilenme Toplantılarına katılmak zorundaydı. Aksi düşünülemezdi. Çünkü Sıfırcı Kâmil bilgilenmenin okul derslerimizi tamamlayıcı olduğunu ve yaşamın zorlukları ile başedebilme becerisi verdiğini savunurdu. Üç haftada bir mutlaka İtfaiye Müdürlüğünden üç beş itfaiyeci gelerek sınıf sınıf hepimize uygulamalı eğitim verirdi. Sıfırcı Kâmil sadece yangın söndürme derslerinde cömertliğini gösterirdi. Okuldaki bütün yangın söndürme aletlerini elimize teslim ederdi. Okulun önünü köpük tarlasına çevirecek kadar sıkı, itfaiyeciliği öğrenme bahanesiyle kendi çapımızda eğlenirdik ama Cumartesi öğleden sonramızın Bilgilenme Toplantılarına kurban etmesine karşı Sıfırcı Kâmilsiz geçecek günler hayal ederdik... Ondan, onun gülmeyen gergin yüzünden kurtulmak, en onulmaz dileğimizdi. Ah! Ondan kurtulduğumuz günü görebilsek, karşısına geçip, azap çektiğimiz her gün kadar şakır şakır oynayıp göbek atacaktık.

İşte o gün gelmişti. Birazdan veda konuşmasını bitirip bizden ayrılacaktı. Onu bir daha hiç görmeyecektik. Diken diken olmuş beyaz saçlarına aldırmandan rüzgâr gibi sınıflarımıza dalmayacaktı. Kimyacımızın söylediği gibi, duvarda resmini astığı Atatürk'ten çaldığı azametiyle çalım atamayacaktı... Ama

şimdi onun her cümlesi yüreğimizi dağlamaya yetmişti. Karşımızda, konuştukça bizi şefkatiyle saran idealizmiyle belleğimize silinmeyen bir efsane gibi yerleşen bu adam, son sözleriyle gözümüzde devleşmişti. Sözlerine “Ben Atatürk çocuklarındım” diye başlamıştı. “Tabii ki sizler de onun çocuklarısınız ancak ben Atatürk’ün emriyle ortaokula, liseye ve üniversiteye giden, fakirlikten, çobanlıktan başka çaresi olmayan sayısız köylü çocuklarından biriydim. Bizzat onun verdiği bursla okuyabildim. Onunla tanışma şerefine sahip olduğumda on iki yaşındaydım. Öğretmen olmaya o gün karar vermiştim. Onun yüzündeki azim, gözlerindeki ışık beni öyle etkilemişti ki... onun gibi düşünüp, azimle çalışacak, memleketini ve insanlarını seven çocuklar yetiştirmek istedim. Sayısız öğrencim oldu. Şimdi sizlere bakıyorum. Her birinizi, onun bende yarattığı şefkatle ve saygıyla seviyorum.”

Hiç ses çıkarmadan, onu dinlemiştik. Beş yıl önce eskimiş elektrik kontağından çıkan yangınla yerle bir olan okulumuzun yarı yılda öğrenimi kesilmesin diye, nasıl bahçeye barakalar kurdurduğunu... o zaman ki çocuklarının üşümemesi için bütün Samsun esnafını tek tek ziyaret ederek yardım istediğini. Çocuklarının ve okulunun başka semtlere dağıtılmaması için uğraştığını istediğine tam ulaşamayacağını hissettiği her gece “Daha sağlam ve büyük yeni okul binasını mutlaka kurmaya” yemin ederek güç kazandığını anlatıyordu... “Şimdi öğrencilerine Samsun’un en modern ve yeni araç gereçlerle donatılmış bir okulu bıraktığını, en son okul bandosu ile de hiçbir eksiğinin kalmadığını... bütün bunları yaparken, imkânsızlıklarla savaşırken bana destek

veren tek şey, sizlere duyduğum muhabbetten başkası olmadı. Birazdan gideceğim. Şuna inanın ki ben sizleri, ocağını bırakıp silaya çıkan bir babanın yüreğindeki muhabbetle kucaklıyorum” diye sözlerini bitirebilmişti.

Vedalaşıp ayrıldığında okulun her yanına derin bir sessizlik yayılmıştı. Bir gün önce, okulun her yanına yayılan ılgıllıklarımız, heyecanlı koşuşturmalarımız hiç yaşanmamış gibi solmuştu. Kahkahalarla gülüşmelerimiz, kıkırdayarak şakalaşmalarımız sanki duvarların içine gizlenmişti. Onsuz, Sıfırcı Kâmilsiz yaşanan ilk dakikalar düşlediğimizin aksine hüznü doluydu, zevksizdi... Sadece ayak seslerimiz bu derin yeisi bozuyordu. Şimdiden hepimizin gönlünü tarifsiz bir hasret kaplamıştı. İtiraf etmesek de onu özlemeye başlamıştık. Onsuzluğu beceremeyecek kadar ona bağlanmış olduğumuzu görmüştük.

Tam sınıflara girmiştik ki on beş dakika sonra otobüsünün kalkacağını hatırladık. Onu yolcu etmek, hattâ onu kucaklamak hepimizin gönlünde onun bir ricası gibi kabul gördü. Nasıl okuldan kaçtık, okul bahçesinden nasıl çıktık bilmiyorum. Kendimizi Cumhuriyet Meydanına çıkaran yokuşta bulduk. Canhıraş bir koşu içindeydik. Bütün trafiği altüst etmiştik. İnsanlar bu öğrenci gürhunun, unutulmuş bir ulusal koşu olup olmadığını sorarlarken, biz kendimizi sahil yolunda bulmuştuk. Tam İlk Adım Anıtı'nın önüne otobüsün geçmesine beş dakika kala gelmiş, heyecanla bekliyorduk. Bir müddet sonra otobüs görüldüğünde yolunu kesmek için önüne atıldık. Avazımız çıktıkça “öğretmenimizle vedalaşmak istiyoruz” diye bağıryorduk. Aşağıya inmişti. Biz elli altmış kişiydik. Hepimizi tek tek kucaklayarak yanaklarımızdan öptü. Gözyaşlarımız

onunkine karışmıştı. “Sizi hiç unutmayacağız” diye sözleşmiştik. Otobüsü, gözümüzde küçülüp kaybolurken hepimiz yüreğimizde buruk bir sevinçle okulumuza dönmüştük.

Onu gerçekten unutmadım. Unutmadım çünkü bir şeyi, bir kimseyi sevmemişimde, biri tarafından gönlüm zorlandığında, zorluklar karşısında dumura uğradığımda, en kolayı uzaklarda aradığımda... Hep bizimle vedalaşmasını hatırlarım. Vedalaşırken gönlünü, sözünü, özünü sevgiyle öğrencilerine açmasındaki koşulsuz sevebilmesinde: Bir Mecnun gibi, Kerem gibi, öğrencilerine tutulmasındaki aşkında bir gerçeği yakalamaya çalışırım. “Sizleri seviyorum” derken Ahmet, Mehmet, Ayşe, Fatma, Nadide olmamıza önem vermeden “öğrencim olarak gönlümdesiniz” demeye çalışan gönül coşkusunda, insanı sevmeyi öğretmesini, yaşamaya çalışırım.

Bir insanı sevmemek ve sevmek arasındaki uzaklık, beş duyumuzla ve düşüncelerimiz arasındaki irtibat kadar uzak, bu irtibat kadar yakın olabilir. Sevmediğimiz şeyi neden sevmediğimizi düşünüp, çaresini bulmakla, gönlümüzün kilidi kırılabilir... Hiç ummadığımız insanların gönlüne yapacağımız kısa bir yolculuk bile birkaç dakikada ilelebet silinmeyecek bir sevincin reçetesini bize sunabilir... Karşılaştığımız her insanın hayatında, düşüncesinde ve duygularında bizim hayatımızı aydınlatarak dünyanın dokuzuncu harikası gizlenmiş olabilir. Marifet ona ulaşabilmekte.

Buna içimizi dışımızla, dışımızı (çevremizi ve dostlarımızı) içimizle barıştırarak başlayabilir miyiz?



Bir Saatlik Dost

Hızlı bir çalışma temposunun ardından saatin beş olduğunu kat nöbetini devretmeye gelen hemşire arkadaşlar sayesinde fark etmiştik. Yoğun bir servisti çalıştığım servis, çocuk servisleri hastanelerin en yoğun ve gürültülü olan servisleridir. Artık günün yoğunluğu geçmiş servis sessiz bir hal almıştı. Akşam tedavilerini henüz bitirmiş ofiste çay içmeye gitme telaşındaydım Çünkü o günün ilk çayını içme fırsatı yakaladım diye kendi kendime düşünüyordum. Kep dağılmış saç baş karışmış, yorgun bitkin bir haldeydim tedavi odasından çıktığımda. Aynada kendimi tanıyamadım. Ofise geldiğimde hemşire odasının telefonu çalıyordu.

Oturduğum yerden büyük bir güçlük ayağa kalktım ve telefona gittim karşıdaki ses acilde trafik yaralılarının olduğunu içlerinde çocukların da bulunduğunu, damar bulamadıklarından dolayı acile yardıma gelmemi söylüyordu. Tüm yorgunluğumu unutmuş hızla acil

servisine yönelmiştim ki diğer telefonda nöbetçi hekimin beyin cerrahıyla gelip gelmeme konusundaki tartışmasını duydum.

Nöbetçi hekimin sesi ortalığı çınlatıyordu:

- Ne yapalım? Bırakalım ölsün mu bu insanlar? Gelmek zorundasınız!

- ...

- Gittiğiniz davet beni ilgilendirmez! Nöbet değiştirseydiniz çok önemli bir davetti madem.

- ...

- Siz Hipokrat yemini etmediniz mi?

Konuşma böyle sürüp giderken gelen asansöre binerek acil servise koştum. Her yer kan revan içinde ağlayan, koşuşturan, yakınını bulmaya çalışan bir yığın insan vardı. Bu kalabalıkta sağlıklı bir iş nasıl yapıldı bilmiyordum ama herkes elinden geleni yapma, birilerine bakma gayretini gösteriyordu. Acil serviste yatak

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

kalmadığından sedyelere insanlar yatırılıp ilk müdahale yapılınca kadar bekletiliyor, yetersiz kalan personel yerine hastaları, sevk edilen servislere, aileleri çıkartıyordu.

Onca kazazede içinde başında kimsesi olmayan ama durumu da oldukça ağır 15-17 yaş arası bir genç vardı. Gerekli müdahalesi yapılmış fakat sevk edildiği beyin cerrahi hekimi henüz görev yerine gelmediği için orada bekletiliyordu.

Kendime ait serum ve tedavileri uyguladıktan sonra o çocuğun başına giderek ilgilenmeye çalıştım. Şuuru yerindeydi. Konuştuklarımı anlıyor fakat cevap veremiyordu. Son anlarını yaşadığını görüyor ve yalnız olduğu için korkunç derecede üzülüyordum. Bu nedenle onu orada yalnız bırakamıyordum.

Zaten ben onunla ilgilenirken acil servis boşalmış, tüm hastalar gerekli servislere dağıtılmıştı. Ellerimi sımsıkı tutuyordu, "bırakma dercesine" gözlerinden yaşlar süzülürken kendimi ben de tutamaz hale gelmişim, eğildim yanaklarından öptüm.

"Bırakmayacağım seni sakın ol, üzülme sakın" diyordum. Hiç tanımadığım, daha önce hiç görmediğim bu insana anlatılmaz bir yakınlık hissediyor, sanki onun acısının aynısını çekiyordum.

Çok acı çekiyordu hem yalnızlığından hem de geçirmiş olduğu beyin travmasından. Ne kadar süre daha onunla kaldığımı hatırlamıyorum. Avucumu bırakmasıyla kendime geldim. O artık aramızda değildi, bu dünyayı terk etmişti ve ben gelmeyen doktoru suçluyor içimden lânetler yağıdırıyordum. Derken beyin cerrahisi gelmişti. Hastanın daha doğrusu gencin üzerindeki çarşafı almamı söyledi. Çarşafı kaldırdığımda doktorun hiçbir şey söyleme fırsatı olmadan yere düştüğünü gördüm. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yemekli bir davetten gelmişti. Acaba çok mu sarhoştum ya da kalp krizi mi geçiriyordu diye düşünürken diğer hekim arkadaşları olaya müdahale etmişlerdi bile.

Ölen o gencecik insanın babasıydı bu doktor ve kendi evlâdının tedavisi için çok geç kalmıştı ne yazık ki. Kötü günde oğlunun acısıyla felç geçirmiş ve görevine yeniden dönememişti.



İki Yaşam Arasında



Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

Carl hükmedici bir babaydı ve hiçbir şeyden memnun olmuyordu. Süjelerim Ray ve Babası Carl'dan bahis ediyorum. Ray sorunlu bir çocuktu. Kendine güveni olmadan büyümüştü. Yetişkin olduğunda ise halâ bu olumsuz duygu ve düşüncelerle boğuşuyordu. Duygularını herkesten saklıyor, etrafına bir kalkan örüyordu sanki. Baba ve oğlunun ruh dünyasında karşılaştıklarında neler hissettiklerini gelin OLAY 47'de görelim.

Dr. N: Ruhlar alemine yakın geldiğinizde onların nasıl bir sıralanma içinde olduklarını görüyorsunuz?

S: Mmm... bir çeşit yarım daire şeklinde sıralanmışlar.

Dr.N: Onların bu düzeniyle bir saatinki arasında bir bağlantı kurmanızı istiyorum. Onlar etrafınızda siz de tam ortada saatin kollarının olduğu yerdesiniz. Sizin tam önünüzdeki kişi saat 12'yi, sağınızdaki 3'ü, solunuzdaki ise 9'u gösteriyor gibi.

S: Evet, fakat rehberim Ix-Ax şu anda benim tam arkamda.

Dr. N: Bu ilk buluşma için normal bir şey Ray. Onun pozisyonunu saat 5 ile 7 arasındaki bir yerde düşüneceksin. Şimdi sana doğru ilerleyen varlığın pozisyonunu bana tarif edebilir misin?

S: Sol tarafımda saat 9 pozisyonunda. Ama uzağımda.

(Not: Öte aleme geçtikten sonra ilk karşılayan kişi daima belirgin bir ruh varlığıdır.)

Dr. N: Bu güzel. Yaklaşan bu ruh varlık dişi mi erkek mi yoksa cinsiyetsiz mi?

S: O benim eşim Marian.

Dr. N: Şu anda ne yapıyor peki?

S: Yüzümü ellerinin arasına alıyor... Yumuşak ve nazıkçe beni öpüyor ve başımı kollarının arasına alıyor.

Karşılıyıcı rolü olan her ruh varlığın kendine has bir karşılama stili vardır. Marian'dan sonra Ray'in anneannesi

geldi ve tüm enerjisiyle, sevgisiyle onu sardı. Ondan sonra kızı Ann öne doğru çıktı. Ray'in bir kısım enerjisi halâ dünyadaydı çünkü henüz dünya enkarnasyonunu tamamlamamıştı. Enerjisindeki azlığa rağmen, Ann onu kucaklayarak sallıyor, bir yandan da onun haline kahkahalarla gülüyordu.

Saatin etrafında ilerledikçe sujemin biraz huysuzlanmaya başladığını hissettim. Grubun içindeki önemli elemanlardan birinin henüz Ray'in görüş alanında belirmediğine dair bir kuşku duydum. Dairenin sonuna doğru yaklaştığımızda Ray'in ruh hali iyice değişti çünkü dairenin arka planında öndeki varlıkların arkasında duran başka varlıklar da vardı. Bu ruh dünyasında olağandır. Onlar bunu sanki bir saklambaç oyunu gibi uyguluyorlar. Ama Ray'in durumunda böyle olmadı.

Dr. N: Herkes bu kadar mı?

S: (Muayenehanemde üzerinde oturduğu sandalyesinde huzursuzca dönerek) Hayır... Halam Bess'in arkasında bir gölge hissediyorum.

Dr. N: (Onu rahatlattıktan sonra) Ray, lütfen bana anlat...Neler oluyor?

S: Bir ışık parlaması görüyorum. Oh.. bu benim babam Carl. Herkesin arkasında saklanıyor. O sonuncu kişi olmak istiyor. Bana engel oluyor. Herkesin bana gösterdiği sevgiden ve ilgiden sıkılmış durumda. Babam bunlara dahil olup, aynı şeyleri bana yapmak istemiyor. Ben de onun bana yapmasını istemiyorum doğrusu.

(Not: Bu seans biraz ilerledikten sonra ismi Carl olan ruh varlığına döneceğim)

Dr. N: Carl ile konuştuğun ana gitmeni istiyorum. Onunla yaptığın konuşmayla ilgili biraz detay istiyorum senden.

S: *Hemen nelerin niçin olduğuna dair eleştirel bir konuşma içine giriyoruz. Davranışlarımız ve verdiğimiz kararlar üstüne konuşuyoruz. Marian ve Ann da bu konuşmayı dinliyorlar. Carl halâ üzgün. Bana şöyle diyor: "Biliyorum sana karşı çok sert bir baba oldum. Planladığımız her şey ve Yaşam işte böylece elimden kaydı ve gitti."*

Dr. N: Bunlar senin için ne ifade ediyor Ray?

S: *Carl'ın ruh dünyasında karşıma çıkan ruhu, dünyadaki gibi alkolik ve sürekli taciz eden bir adamın ruhuna benzemiyordu. Bazı benzerlik vardı elbet.. Ama en içindeki iyiliği kapatmıştı adeta. Bedeninin obsesyonuna karşı koyamıyordu.*

Dr. N: Beni bağışla Ray ama sanki onun için mazeret buluyor gibisin. Carl'ın da öğrenecek dersleri vardı öyle değil mi?

S: *Evet, kabul ediyorum. Duygusal patlamalara uygun bir beden seçmişti o. Bunun yanı sıra pek çok şeyi benim için zorlaştırdığı gibi beni de şiddete eğimli bir genç haline getirmek için ne lâzımsa yapmıştı. Carl da birlikte yaşadığımız bu hayatın iyi yürümediğini itiraf ediyor. Çünkü ne kendisiyle ne de benimle ilgili doğru bir şey yapmıştı.*

Dr. N: Sanırım Carl'ın tam olarak senden özür dilemesini istiyorsun.

S: *Burada halledemezsin. Carl beni yanlışla sürüklediğini ama hayatından da çok dersler çıkardığını söyleyerek*

benim de çıkarıp çıkarmadığımı soruyor.

Dr. N: Lütfen devam et Ray.

S: *(derin bir şekilde içini çekiyor) Tüm kızgınlığı gitmiş sanki. Bu da bana garip geliyor çünkü onun bu haline alışkın değilim. Biliyorum bu uzun sürmeyecek.*

Dr. N: Carl'ın kendi enkarnasyonuna getirdiği hangi olumsuz özellikleri var?

S: *O etrafındaki olayları ve kişileri hep kendi kontrolü altında tutmak istiyor. Benim babam olarak geçirdiği son hayatı tam da bu yaptıklarına uygun bir hayattı. Her ikimiz de birbirimizle yüzleşemedik ve bunun sıkıntısını çektik. İşte bundan Ann ve Marian'la birlikte çalışıyoruz. Çünkü onlar yaşamın kızgınlıklarını bizden daha kolay bir şekilde eritebiliyorlar.*

Dr. N: Şimdi senin için hayatı daha da zor hale getiren böyle bir babanın kontrolü altına girmen için neler yapmış olabileceğine bir bakalım. Sen niçin onun oğlu olmak için gönüllü oldun?

S: *(gülerek) Bunun cevabı için önce rehberim Ix-Ax'i tanıyıp bilmeniz gerekir. Rehberim vaaz vermekten ziyade mizah yolunu kullanır. Bizi zorlamaz. Kendi algılamalarımızdan çıkan fikirlere inanmamıza bir yandan izin verirken diğer yandan bizi dürter ve uyandırır. Rehberim adeta bilincimi çimdikler. O bir eğitmendir ve bir yönetici asla değil.*

Dr. N: Rehberin Ix-Ax hakkında verdiğin bu bilgiden dolayı memnun oldum fakat bunun Carl ile senin arandaki hasarlı ilişkiyle ne gibi bir ilgisi var anlamadım.

S: *(sabırlı bir şekilde) Carl ile birlikte geçirdiğim son hayatımdan bir öncekinde ben bir öksüzüm ve kötü alışkanlıklar edinmiştim. Kendi kimliğimi bile o beden içinde*

yitirmiştim. Carl ile geçirdiğim hayat benim için uyanıştı.

Dr. N: Ne yönden bir uyanış?

S: Beni yöneten hiçbir güç yoktu hayatımda. Annem ölmüştü. Küçük yaşlarda yalnız kalmak bir çocuk için oldukça incitici ve zarar verici bir şey. Büyüyüp biraz daha güçlendikçe diğer insanlara değer vermemeye başladım. Sadece almaya kurulu, vermeyi bilmediğim bir hayatım olmaya başladı. İnsanların sanki bana borçları varmış gibi hissediyordum kendimi.

Dr. N: Bu kadar aşırıya gitmen gerekiyor muydu? Öksüz olarak geçirdiğin yaşamından sonra karşılaştığın Carl tipi bir babayla bunu tazmin edebilirdin.

S: Çok kolay. Öksüz olarak geçirdiğim yaşamımdan sonra rehberim bana sordu: “Şimdi seni seven bir annen ve baban olacak ve onlar da seni pohpohlayacaklar öyle değil mi?” Ben de ona: “Evet bu hiç de fena değil!” dedim. O zaman rehberim şöyle dedi: “O halde sana zengin bir anne ve baba bulalım olur mu?” Bu senaryo üzerine espriler yaptık durduk onunla. Derken tam bu sırada Carl devreye girdi ve nükteli bir şekilde; atların üzerine bahis oynayabilmek için benim zengin babam olabileceğini söyledi. Carl gerçekten de atları çok sever.

Dr. N: Peki Carl ve sen sonunda nasıl böyle bir sıkıntılı hayatı birlikte yaşamaya karar verdiniz?

S: Rehberim çok iyi bilir. Hayata bu denli yumuşak bir yaklaşım için ruhum hazır değildi. Rehberimden zor durumlar için ödevler istedim.

Dr. N: Son iki hayatında yalnızlık ve terkedilmişlik açısından her şey senin için daha da kötüye gitmiş sanki. Baba

ve oğul olarak bu denli kötü bir ilişkiden her ikinizin de neler öğrendiğinizi merak ediyorum doğrusu.

S: (duraklayarak ve ellerini düşünceli bir şekilde ovuşturarak) Buna hem evet hem de hayır diyeceğim. Evet yabancılığımı her iki yaşamımda da gerçek bir ilerleme için mazeret olarak gösterdim. Ama son hayatımda ne olursa olsun beni terk etmeyen bir babam olmuştu. Carl’dan önce ben daha yalnızdım. Bu nedenle onun tacizlerine bile katlandım.

Dr. N: Öksüz olarak geçirdiğin yaşamında da Carl senin baban mıydı?

S: Hayır

Dr. N: Son iki yaşamdan çıkardığın dersler sence neydi?

S: Ne olursa olsun kimliğimi korumak. Çünkü böyle yaparak daha güçlü bir ruh haline gelebilirdim.

Dr. N: Bundan sonra daha kolay yaşamlar isteyip biraz yavaşlaman gerekecek galiba.

S: Carl ile geçirdiğim son hayatım öksüz olarak geçirdiğim bir önceki hayattan iyileşmemdi ve bu nedenle bir hata değildi. Gelecek yaşamım için pek çok şey öğrendim. İşte bunları Carl’a da anlatacağım ki o da kendini daha iyi hissetsin.

Dr. N: Ruh dünyasında bunları nasıl bir çözüme ulaştırıyorsunuz?

S: Baş başa kaldığımızda düşüncelerimizin enerjisini ve birlikte geçirdiğimiz yaşamın hatıralarını verip alıyoruz birbirimize.

Dr. N: Bu tam bir zihin alış veriş.

S: Evet. Benim Carl’ın oğlu olarak hissettiğim kimliğimin her parçası ona gidiyor, onun da benim babam olarak

benimle ilgili tüm hatıraları bana geliyor. Bu aslında subjektif bir şey ama iyi oluyor. Yani birbirimize ıstırabın kadehlerini sunuyoruz aslında.

Dr. N: Dürüst bir şekilde mi oluyor bu?

S: Burada hiçbir yalan ve kandırma olamaz.

Dr. N: Bu alış veriş uzun sürüyor mu?

S: Hayır transfer kısa ama tam bir şekilde oluyor. İşte ondan sonra karşınızdakinin tüm yüklerini, ıstıraplarını, kızgınlıklarını, onu tahrik eden şeyleri biliyoruz. O da bizimkini biliyor. Diğer insan biz oluyoruz sanki.

Dr. N: Bu bir bağışlama duygusunu da beraberinde getiriyor mu?

S: Bundan daha da fazla şeyleri getiriyor. Her iki zihnin birbirinin içinde tarif edilemez bir eriyişi oluyor bu. Her ikimiz de belli seçimleri yapmamıza neden olan şartları kavırıyoruz. Örneğin, Carl'ın tatminsizlik duygusunu çok iyi anlıyorum, o da benimkini. Bu zihin transferi bir kez yapıldığında, önce kendini affediyorsun ondan sonra da birbirinizi iyileştirmeye başlıyorsunuz. Anlayış muhteşem bir şey. Bunu ölümden sonraki her ruh yaşamında yaşıyorsun.

(Gelecek Ay, bu konuya devam edip üzerinde yorumlar yapacağız..)



ŞİDDET NE CESARETTİR NE DE KUVVET

15 Kasım 2003 Cumartesi sabahı, Şişli ve Kuledibi'ndeki Sinagoglarda ibadet eden vatandaşlarımızı hedef alan saldırı, katil zihniyetlerin Ortaçağ çehresinin sırtması gibi şaşırtıcı bir hunharlık içermektedir. Çünkü Hz. Osman'ı Kuran okurken katleden canı yobazlığın ikiz kardeşi, Cumartesi Şabat törenindeki masum vatandaşlarımızın üstüne, terörün kanlı eliyle çullandı. Bu acımasız saldırıların hemen ardından 20 Kasım 2003 tarihinde yapılan iki yeni saldırı (İngiliz Konsoloslugu'na ve HSBC Genel Müdürlük Binasına) terörizmin hangi boyutlara geldiğinin de bir kanıtı oldu. Artık yaralar kapanmadan yeni yaralar açılabilir. Acımasızlık ve kötülük akla hayale gelmeyecek şekillerin içinde insanlara dayattırılıyor.

Oysaki iletişimin Dünyadaki bütün insanları dolaysız bir birliğe yönelttiği, ülke sınırlarının neredeyse simgesi bir konumda düşünüldüğü bu Çağ'ın gereği, elbetteki insanın insana farksızlığı ve kardeşliğidir.

Türkiye'mizin gülü, güzel İstanbul'umuza uzanan bu hain ellere ait kafaların aklın ve sağduyunun ışığında aydınlanmasını ve kendi pişmanlıklarının yakıcı ateşinde doğruyu bulmalarını diliyor, yaşanan elim olayı kınıyor, vefat eden vatandaşlarımıza Tanrı'dan rahmet, yaralanan kardeşlerimize de acil şifalar diliyoruz.

e s i n l e r

Karanlıkta uçar hep yarasalar
Kalmadı kimsede ne namus ne de ar

* * *

Bir ilaç oldun acıma hem
Yarama mahrem bir merhem

* * *

Kendinle cenge gir her an
Sana senden özge yok düşman

* * *

Ne şusun, ne de busun
Neyi seversen sen osun

* * *

Doğru diye tanınmak, iyinin bereketi ile nasiplenmek ne güzel
Öylelerinin Tanrı katında yerleri çok özel

* * *

Aşıka aşktan başkası kar etmedi
Aşkı anlatmaya sözler yetmedi

* * *

Dışta ne varsa hepsi sanrı
Görünen tek gerçek var o da Tanrı

o l g a y g ö k s e l

Eee NOKTASI

Zehra İskender



Hepimiz için vazgeçilmez bir düşünce gibidir; isteklerimizin ve arzularımızın gerçekleştiğini bilmek.... bunu dünya gözüyle görmek, istisnasız bütün insanlar için önemlidir. Sokakta, sinemada, okulda gördüğümüz, hattâ köşe başında, cami önünde dilenen insanlara bu konuyu açabilsek, arzularının gerçekleşmesini bir düşünmek gibi gördüklerini anlayabiliriz... çünkü hedefler, düşler kadar olması imkânsız bir düzeye oturtulmuştur. Daha doğrusu şöyle elimizin ucuyla yapıvereceğimiz hiçbir işi hedef diye görmeyiz. Arzu ve isteklerimizin içine almayız... ve eğer

nefes alıp veriyorsak yaşımızda reşit kabul edilen on sekizi devirmişse.. hedef tutmakta geç kalmayız da.

Hedeflere ulaşmanın faturası da bir o kadar ağır bir yük bindirir sırtımıza... Bütün zamanımız, düşüncelerimiz, hattâ yaşamı daha güzelleştiren zevklerimiz birdenbire ortadan kalkar. Bütün benliğimiz, duygularımız ve fazla mesaimizi hep arzularımızın gerçekleşmesi için harcarız. Hattâ didinir, sürünür... sıkıntılardan yerlere serilir, yine de hedefimizden vazgeçmeyiz... adım adım olsa da ona ulaşmak için uğraşırız. Bunun neresi

kötü ki!? Değil... insanın çalışması hiç kötü olur mu? Ancak hedefler bazen insanların kapasitelerine on beden büyük gelir, kişi içinde bit kadar kalır. Ya da peşinden koştuğu düşünce üç beden dar gelir, hedefe kilitlenmek için yaptığı her hamle şah-matı göremeden terden bayılmasına neden olabilir.

İşin şakası bir yana, insan hedefini yani arzu ve isteklerini gerçekleştireceğim derken, ağız tadıyla yaşamı kucaklayamazsa... bir dizi yanlışlıkların içine düşebilir. Üstelik isteklerini ihtiras haline getirmişse eğer... Bu durum onu gereksiz davranışlara karanlık usullere saplanmasına neden olabilir... Ulaşmak istediği nokta gözünü kör ettiği gibi, toplumsal ve insani sorumluluklarından uzaklaştırarak, kötülük eden sıfatını kabullenmek zorunda kalır... İhtiras halindeki istekler, insanın bizzat kendisine kötülük ettirir. Ya sahtekârlık ya da ihtikârlık peşini bırakmaz.

Hadi bunlardan da vazgeçtim... Hedeflerimize doğru yollardan, doğru adımlarla ulaştık diyelim. Sonuç?!

Sonuçta öyle bir noktaya geliriz ki, onlarca çektiğimiz sıkıntı, sabrımızın karşılığı bu muymuş dedirtirecek bir noktada gözlerimizi açiveririz. Yani, bizi her şeyden uzaklaştıran arzularımızın tilsiminden kurtulup, düşlerimizden ayrılırız... Elde ettiğimiz şey, gerçek anlamda elde etmek istediğimiz değildir. Hedefimize ulaştığımızda gönlümüzdeki sevinç bir mum ışığı kadar çabuk sönen bir duygudan ibaret kalır. Çünkü, bizim arzularımız aradığımız gerçek haliyle mutluluğu bize vermez. Daha dingin, daha neşeli ve güzellikleri bize getirmez. O hedeflediklerimizi elde etmiş olmak, bizi çevremizde daha çok sevilen bir insan yapmaz... Hedefimize

ulaşmak için geçirdiğimiz her zorluk ve sonu başarmak, bizi nedense gerçek başarılı insan sıfatına oturtsa da içsel bir başardım doyunluğuna ulaştırmaz... İçimizi huzur kaplamaz... Peki, nedir bu yaşadığımız? Ya geldiğimiz nokta?!

İçimizden güçlü bir ses bizim, ta orta kulağımıza avazı çıktığı kadar “Eee ne oldu şimdi? Elde ettiğin seni göklere mi çıkardı” diye gibi bağırır. İçimizde bir hiçlik ve derin bir sessizlik... hattâ “olmasa da olurmuş... Benim için pek de önemli değilmiş” düşüncesi ile yüzleşebiliriz... İşte o nokta var ya!.. O noktada yaşadığınız duyguları, hissettiklerinizi, su yüzüne (bilincinize) çıkan düşüncelerinizi iyi tahlil edin. İskalamayın. Çünkü bu noktada yaşamınızın geri kalanına ışık tutacak, sizi gerçekten mutlu ve güzellik içinde olduracak büyük bir uyarı gizli olabilir.

- İsteklerinizi neden arzuladığınızı,

- Size getireceği faydanın yaşamınıza ve yakın çevrenizdeki insanlara ne etki yapacağını,

- Niçin arzuladığınızı... Hedeflerinizin sizin niçininize çare olup olmayacağını,

- Elde ettiğinizde sizi daha olumlu, daha gelişmiş, daha olgun ve daha mutlu, huzurlu ve özgür yapıp yapmayacağını düşündürmelidir. Siz iyisi mi? Arzu ve isteklerinizi, sakın bir ortamda, bütün günlük düşünce ve endişelerden azade bir akıl ve ruh ferahlığı içinde, yeniden bir gözden geçirin... Böylece eksik bir düşünce ile gereksiz bir arzu içinde yanlış bir hedefe kilitlenmezsiniz. Ömrünüzü Eee noktalarına takılarak harcamazsınız. Bütün arzu ve isteklerinizin evrendeki bütün güzelliklere ve güzel gönüllere mayalanması dileklerle.



Güç İnsanlarla Diyalog

Derleyen: Dilara Akkurt

GÜÇ İNSANLAR

Elbette, size göre bütün kusur o kişidedir, öyle değil mi? Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, onun davranışlarını değiştiremiyorsunuz işte.

Aslında hiç de öyle değil. Bilinçsizce yaptığınız ya da söylediğiniz herhangi bir şey, karşınızdakinin aksileşmesine neden olabilir. Siz bunun farkında olmadığınız gibi, o da hangi davranışlarının hoşunuza gitmediğini bilmeyebilir. Hatta böyle biri, sizi kızdırdığını bile fark etmeyebilir.

Dahası, bu güç insanların her biri sizi farklı bir şekilde provoke edebilir. Biri bağırarak konuşur, hep kendini düşünür ve onunla verimli bir işbirliğine girmenize izin vermez. Bir diğeri susup oturur, size aklından geçenleri asla söylemez. Bir başkası da durmadan konuşarak, işinize konsantre olmanızı engeller.

Bir de ruh hali dönem dönem değişenler ve insanları oyunlarına alet etmekten hoşlananlar vardır. Bütün bu insanlarla nasıl başa çıkacaksınız?

GÜÇ İNSAN KİMDİR?

"Anladığım kadarıyla, bu konuda düşündüklerin yaptıklarından daha fazla." "Bazen Bryan'a benziyorsun" "Çok kızdığın halde, Kathy'e bir şey

söylemeyecek kadar pasifsin. Sanırım sorunun bir parçası da senin bir şey yapmaman."

Kimi zaman, çalıştığınız organizasyondaki ortam herkesin davranışını olumsuz etkiler. Örneğin, otoriteryen ve bürokratik ortamlarda böyle olur. Başkasının boyutları belli bir eşiği aştığında, insanlar içlerine kapanır. İnsanın nasıl tepki göstereceğini koşullar belirler.

Öyleyse atılacak ilk adım, kişi ile davranışlarını birbirinden ayırmak ve bireylerle olduğu kadar organizasyondaki ortamla da ilgilenmektedir. Organizasyondaki ortam, sizin kontrol kapasitenizin ötesinde olabilir. Ama bu ortamı etkileme gücünüz varsa, mümkün olduğunca çok sayıda insanı bu kitapta bulacağınız becerileri öğrenmeye teşvik edin.

GÜÇ İNSAN NEDİR?

Belli koşullar belli davranışlara yol açar. "Hayır, bu senin normal davranışın değil." Güç insanlarla zaman zaman geçimsizleşen insanları birbirinden ayıran en önemli fark, işte budur. Başkalarını çileden çıkaracak ve işinden alıkoyacak davranışlar, çoğu kişinin normal davranışı değildir. Bu insanların doğal iniş çıkışlarına tahammül etmek,

güç insanlara tahammül etmekten daha kolaydır. (Yani sizin hiçbir zaman geçinemediğiniz ve davranışlarıyla sürekli olarak işinizi yapmanızı ya da zamanında bitirmenizi engelleyen insanlara). Özetle, bazı özel durumlar dışında, güçlük belli bir kişide ya da kişilerde değil, sizin onunla ilişkinizdedir. Sorun, siz ve diğerlerinin birbirini nasıl algıladığı ve birbirinin davranışına ne ölçüde tolerans gösterebildiğidir. Karşınızdaki kişiyi olduğu gibi kabul etmeye başladığınız zaman, güç insanlarla başa çıkmanın araçlarını etkili bir şekilde kullanabilirsiniz. Birincisi, siz onları güç bulabilirsiniz. İkincisi, bu kişilerin çevresindeki insanların çoğu onları güç bulabilir.

BİR DAVRANIŞ SORUNU

"Saldırgan", "Pasif", "Geveze".

Gerçek değişim süreci, üzerinde önemli ölçüde kontrol kurabileceğiniz tek kişinin kendiniz olduğunu kabul etmekle başlar. Kendinizi, kendi kişiliğinizi değiştirmenin ne kadar güç bir şey olduğunu bilirsiniz. Eski bir alışkanlığınızı terk ettiğinizde bile, bu alışkanlığa yol açan karakter özelliğiniz değişmeden kalır. Bir şeyi yapmak ya da yapmamak, bir karakter özelliği değil, bir davranıştır.

Kendinizden beklemediğiniz şeyi (yani karakterini değiştirmeyi) başkalarından da beklemeyin. Onlardan bu konuda isteyebileceğiniz tek şey, size karşı davranışlarını değiştirmeye istekli olmalarıdır. Bu isteğin derecesi, onlar üzerinde sadece şefleri olarak değil dostları ve meslektaşları olarak sahip olduğunuz etkinin derecesine bağlıdır. Birinin kişiliğinden söz edilirken, çoğu zaman aslında bir davranış kalıbı kastedilir. Herkesin bir

baskın davranış kalıbı, bir de baskı altındayken kullandığı yedek davranış kalıbı (örneğin, geri adım atma) vardır.

GÜNDELİK DAVRANIŞIN DÖRT TEMEL MODELİ

Kontrollü ve başka insanlara karşı duyarlı, kontrollü ama duyarsız, duyarlı ama kontrolsüz, hem kontrolsüz hem duyarsız.

Kontrollü ve Duyarlı: Genel olarak bu modele uyan insanlar, kendini gerçekleştirme denebilecek davranışlar sergiler, yeteneklerini zorlayan görevler üstlenir, kendi başına iyi çalışır, hem kendini geliştirmek hem de başkalarına bu konuda yardımcı olmak için yollar arar ve zorlayıcı olmadan önderlik rolünü oynamaktan hoşlanır. Soğukkanlı ve esnek bir şekilde ve başka insanlara ilgi göstererek, bağımsızlık, etki ve egemenliklerini korumakta, bütün kapasitelerini kullanmalarını gerektiren görevler üstlenmektedirler. Kendilerine saygıları çok yüksek olduğundan, başkalarından saygı talep etmezler.

Önderlik ettikleri insanlara karşı açık ve duyarlıdır. Karşılıklı saygı yoluyla kontrol kurarlar ve grubun diğer üyelerinden itaat beklemek yerine onların yaratıcılık ve heyecanlarını uyandırır, iletişimin merkezi olduklarından, herkes bilgi almak için onlara başvurur. Gerçekleri ortaya çıkarıp herkesin öğrenmesini sağlayarak, dedikodulara son verirler. Herkese kişisel gücünü kullanması için, kendini yetenekli ve gereksinimlerini karşılamaya yeterli biri gibi görmesi için fırsat verirler. Grup üyeleri, böylece önderlik olsa da kendi yaşamlarının kontrolünün kendi ellerinde olduğunu hissederler. Grup üyelerinin kişisel güçlerini kullanmalarına izin vermek,

herkese kendi kişisel çıkarları yönünde hareket etme fırsatı tanımış olur. Kontrollü ama duyarsız: Allen olumlu bir kontrol kurmaya çalışırken, Kathy saldırgan davranışlarıyla grubu rahatsız etmektedir. Aslında Kathy'nin bu tavrı da bir kontrol kurma girişimidir. Allen ile Kathy'nin çabaları arasında çarpıcı benzerlikler vardır. Aradaki fark, kontrol kurmaya çalışırken diğer insanlara karşı nasıl bir tutum takındıklarında, yani onlara karşı duyarlı olup olmamalarındadır.

Her ikisi de işlerini sıkı bir denetim olmadan, bağımsız ve özgür bir şekilde yapmak istemektedir. Ama Kathy, herhangi bir şeyin arzularına ulaşmasını engelleyebileceğini fark ettiği zaman, sinirli, huysuz, kibirli bir insan olup çıkmaktadır.

Kathy kontrol kurmaya çalışırken başkalarının gereksinimlerini dikkate almamalarıdır. Kişisel gücünü uygularken karşısındakinin de aynı hakka sahip olduğunu kabul etmemektedir. Ama Kathy güç görevler üstlenmektedir. Böyle bir görevi başarıyla tamamladığında, başarının herkes tarafından bilinip takdir edilmesini istemektedir. Buna bencil davranış denebilir. Böyle kişiler, doğru ya da yanlış, kendi türlerinin tek örneği olduğunu düşünürler. Grup içindeki yerlerini hak etmeyi istemek yerine, böyle bir yeri talep ederler.

Kontrolsüz ve duyarsız: Bryan tehditlere karşı kendini savunurken, günlük rutin işlerin kesintiye uğramamasını istemektedir. Ek görevler üstlenmeyi pek istememekte ve başkalarının dikkatini çekmemeye çalışmaktadır. Başkalarından gelen taleplerin çoğunu güvenliğini tehdit edecek bir şey gibi görmekte ve sessizce işini yapmaktan başka bir şey

istememektedir. İletişim kurmayı reddetmesi, grubun başarısının önünde bir engel oluşturmaktadır.

Kontrolsüz ama duyarlı: Virginia reddedilmekten korkmakta, herkesten sürekli kabul görmeyi istemektedir. Toplumsal gereksinimleri çok güçlü olduğu için, aksi tavırlara karşı boyun eğmektedir. Böylece, herkese karşı ne kadar duyarlı olduğunu gösterdiğini düşünmekte ve herkesin de kendisine aynı şekilde davranmasını istemektedir.

Tehdit eden hiçbir şey olmasa bile, dostluk ilişkilerini ne pahasına olursa olsun koruma zorunluluğu hissettiği için, herkese karşı aşırı bir yakınlık göstermektedir. Histeriye çok benzeyen bu davranış da bir kontrol kurma çabasıdır, ama Virginia'nın kişisel gücünü olumlu sonuçlara doğru yönlendirmemektedir. Diğerleriyle kurduğu iletişim, genellikle önemsiz konularda olmaktadır.

Bunlar hemen her yerde rastlayabileceğiniz üç olumsuz davranış tipidir. Ama bir de çok güç insanlar vardır ki, bunlarla başa çıkmak neredeyse olanaksızdır.

ÇOK GÜÇ İNSANLAR

Çok güç insanlar bazen aşırıya varan nörotik davranışlar sergilerler. Bunlar yukarıda betimlediğimiz üç olumsuz davranış tipine girse de, çok daha sık, takıntılı ve akıl dışı boyutlardadır. Bu davranış modellerinden biri, herkesin moralini bozan, kronik depresyon.

Depresifler, her zaman yorgun görünürler. Her şeye olumsuz ve kötümser bir gözle bakarlar ve çevrelerine karamsarlık yayarlar.

Hiperaktif insanların sorunu ise, enerjilerinin çok fazla olmasıdır. Sakin oturamazlar, konuşmadan duramazlar,

her zaman bir şeyler yaparlar ama yaptıklarının pek azı işe yarar. Manik depresif davranış, bu iki davranış tipinin bir birleşimidir. Manik depresifler, bazen içlerine kapanır bazen de çok aktif olurlar.

Bir de oyuncular vardır. Bunlar, açık ve akılcı davranışın yerine kendi oyunlarını geçirirler.

Oyuncular davranışlarını sürekli olarak tekrarlar ve bundan psikolojik bir kazanç sağlamayı umar. İşyerinde en sık rastlanan oyunlardan bazıları şunlardır:

"İktidar oyunu", "Haydi kavgaya edelim", "Curcuna", "Dövüşün", "Neden yapmıyorsun?", "Yazık bana".

"İktidar Oyunu", Kathy'nin zaman zaman oynadığı bir oyundur. Böyle insanlar, herkesin otoritelerini, statülerini ve çalışması karşılığında elde etmek istediği şeyi tehdit ettiğini zanneder. Kendileri kabul görmek ve ilerlemek için, başkalarını hiçe sayarlar.

"Sobe" oyununu oynayanlar, pusuya yatıp hata yapmanızı ya da görevinizde başarısız olmanızı beklerler. Gereksinimi olan enformasyonu gruba vermeyen ve grup başarısız olduğunda için için gülen Bryan da bu oyunu oynamaktadır. Bu insanların oynadıkları oyundan bekledikleri psikolojik kazanç, derinden derine yokluğunu hissettikleri kişisel güçlerini duyumsamaktır.

"Haydi Kavgaya Edelim"i oynayanlar, her zaman birileriyle tartışır. Bu Kathy'nin en sevdiği oyundur. Bunu bazen yenilgisinin kendi üzerindeki olumsuz etkilerini hafifletmek için, bazen de olup biteni kontrol altına almak için yapmaktadır. Bu oyunun kısa vadedeki sonucu, hem oyunun hem de başkalarının dikkatinin gereksiz yerlere çekilmesidir.

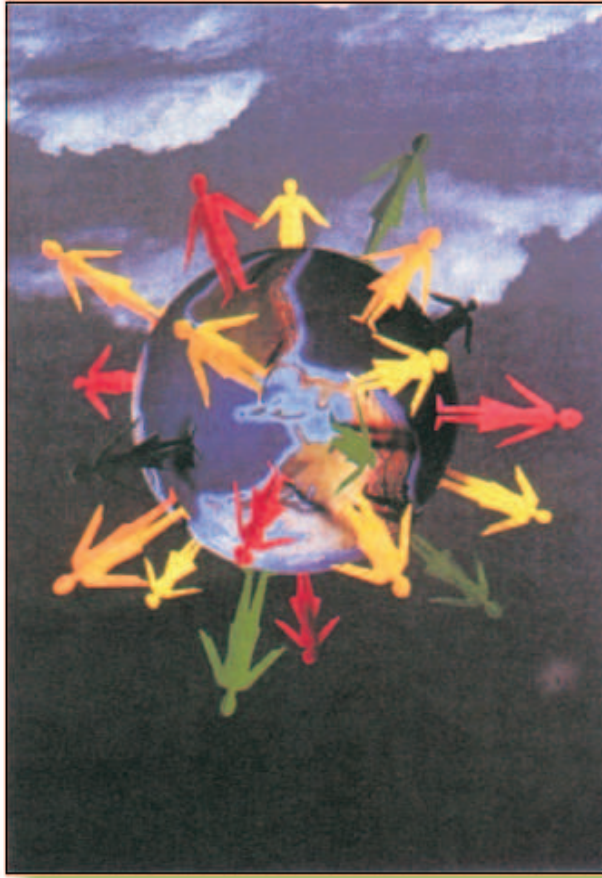
"Haydi kavgaya edelim" oyunu sık sık "Curcuna"ya dönüşür. Bu oyunda herkes birbirine bağırır ve sonuçta duyguların dışa vurulmasından başka bir şey elde edilemez. Curcuna oyununda en fazla bağırarak herkesi bastıran oyunu kazanır.

Bryan, "Haydi kavgaya edelim" oyununun başka bir türü olan "Kavgaya edin" oyununu oynamaktadır. Kathy, birçok kişiye bir sürü şey anlatmaktadır. Burada oynadığı oyun, "Neden yapmıyorsun?" oyunudur. Her şeyi bildiğini zannettiği için, kendisinden yardım istenip istenmediğine ve müdahalesinin nasıl karşılanacağına aldırmadan, herkese öğütler verip durmaktadır. Kathy, verdiği öğüde uyulmadığı zaman da "Sobe" oyununa geçmektedir:

"Tabii söylediğim gibi yapmadınız değil mi?" Ya da "Ben size söylemiştim..." Bu iki oyun, oynayanın egosunu doyurmaya hizmet eder.

Son olarak Virginia'nın da çok sevdiği bir oyun vardır: "Yazık Bana", Virginia bu oyunu özellikle Kathy'e karşı oynamaktan hoşlanır, çünkü bu ona kendinden daha güçlü birini "Neden yapmıyorsun?" oynamaya sevk etme olanağı verir. Bu, Virginia'da garip bir kontrol duygusu uyandırır, çünkü Kathy'nin verdiği öğütleri uygulamayacağını baştan beri bilmektedir. "Yazık bana" adı bu oyunu çok güzel betimlemektedir. Oyunun amacı sorunları çözmek değil dikkat çekmektir. Güç insanlar, kendi gereksinimlerini karşılamaya ve kendi amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştıkları için, bu amaç ve gereksinimlerin ne olduğunu bildiğiniz takdirde, onların davranışlarını değiştirmelerini sağlamak üzere bunlardan yararlanabilirsiniz.

IŞIĞIN HAZİNESİ



"The Fireside of Treasury of Light" kitabından
Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu Kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

LAZARİS GÖRÜŞMELERİ (İkinci Kitap)

Lazaris

Neden Bu Kadar Çok Kanal Var?

Soru: Son zamanlarda öte alemle kurulan irtibat sayısı arttı. Bunun nedeni ne olabilir?

Lazaris: Bunun sayısız sebepleri var. Birincisi bizi siz davet ettiniz. Sizler insanlık olarak hem ulusal hem de uluslararası düzeyde, kolektif bir bilinç düzeyinde bize “Biz artık büyümeye, gelişmeye, kendimizi ve gerçeğimizi daha doğru ve tam olarak anlamaya hazırız. İşte bu yüzden sizi davet ediyoruz. Sizi davet etmemiz demek bizim öğrenme, gelişme ve kim olduğumuzu daha fazla bilme fırsatını elde etmemiz demektir” dediniz.

İşte bu bilinçaltından geldiği halde çok bilinçli olan davetiniz bizi sizlere ulaştırdı. Pek çok varlık sizlere bilgi vermek için gelerek sizin kendinizi ve dünyanızı anlamanıza yardım etmektedir.

İkincisi ise dünya insanları olarak kendinizi geleneksel çözümlerin köşesine sıkıştırdınız. Ve bunların artık işe yaramadığını gördünüz. Ve gittikçe kendinizi bir açmaza sokmuş oldunuz. Böylece her çözümün beraberinde beş veya altı problem doğurduğu çözümsüz bir dünyada yaşar oldunuz.

Sizler Avustralya’da kendi adanızda gayet korunaklı bir şekilde yaşasanız da halâ dünyanın bir parçasısınız ve işte bundan Afrika’da veya Güney Amerika’da olan bir şeyin sizi doğrudan veya dolaylı olarak etkilediğini fark etmeye başladınız. Süper güçler arasında yaşananlar sizi düzenli ve günlük olarak etkilemeye başladı.

Sorunlar öylesine bir noktaya geldi ki artık hiçbir çözüm bulunamaz oldu. Bundan dolayı bizler buradayız; ancak çözümleri size gümüş tabakta sunmak için değil, size öğretmek ve çözümleri

nasıl bulacağınızı göstermek için.

Bizler ayrıca olumsuz enerjilerinizi nasıl olumlu enerjilere, olumsuz durumları da nasıl olumlu durumlara dönüştüreceğinizi öğretmek için de buradayız.

Bizler sizlere yeni bir dünyayı kendi düşüncelerinizle nasıl oluşturabileceğinizi göstermek için buradayız.

Üçüncüsü; spiritüel sorularınıza artık geleneksel spiritüel metotlarınız yetmiyor. Bizler onları bir kenara kaldırıp atmıyoruz elbette, çünkü onların yerleri bellidir. Onlar sizlere uzun zaman hizmet ettiler çünkü.

Ancak şimdi bilincinizi açmanın ve genişletmenin, anlayışınızın ufkunu açmanın zamanı gelmiştir. Bunu yapabilmek için sizler spiritüel cevaplar istiyorsunuz bizden, biz ise sizden kendi spiritüelliğinizin derinliğine inmenizi istiyoruz.

Niçin Şimdi?

Soru: Sizi, Yeryüzündeki böyle bir deneyime ne itti?

Lazaris: Bazıları yeryüzü gezegenini korumak için bunu yaptığımızı zannediyorlar. Aslında böyle değil. İkincisi bazıları insanlığı kurtarmak için bunu yaptığımızı zannediyorlar ki bu da değil. Bizler, ne gezegeni ne de insanlığı kurtarmak için buradayız. Çünkü gezegeninizi ve kendinizi kurtarabilmeniz için yeterince sorumluluk duyduğunuza inanıyoruz. Gezegen kendisini idare edebilir, şayet siz ve o birlikte çalışabilirsiniz.

Pek çok varlık gezegensel sistemleri ve insanoğlunu kurtarmak için geldiğini iddia ediyor. Fakat biz şuna inanıyoruz ki sizler kendi evrimleriniz içinde büyüdükçe kendinizin daha müktedir, daha gelişmiş olduğunuzun farkına varacaksınız ve sorunları kendi kendinize çözeceksiniz.

Sizin Yeryüzü dediğiniz gezegene

bizim ziyaretimizin amacının dört nedeni var:

Birincisi, kendi gerçeğinizi yaratma idrakinizin farkına varmanızı sağlamaktır ki bu, sizin metafizik tarihiniz boyunca işlenmiş bir konudur.

Zamanlar boyunca değiştirilerek ve adapte edilerek insanların ihtiyaçlarına hizmet etmiştir. Aslında en dipte yatan doğru, insanın kendi gerçeğini kendisinin yaratmasıdır. Bizler sadece sizin bunu anlamanız için değil fakat aynı zamanda onu yaşamınıza yardım etmek için de buradayız. Çünkü sizlerin bunu, bilinçli bir şekilde yaratmanızı istiyoruz.

İkincisi ise yapmanız gereken seçimi size hatırlatmak, göstermek için buradayız. Her gerçeğin içinde bir seçim vardır. Mutlaka ıstırap ve acı çekmeniz gerekmez. Bunlar eski çağların sizlere öğrettiğidir.

Doğu ve Batı Mistisizm okullarıyla, eskinin öğretileri sizlere büyük sabrı, acılara ve ıstıraplara katlanmayı, kendinizi feda edebilmeyi öğrettiler hep. Mücadele etmek hep yüceltildi. Mücadele edip ayakta kalana onurlu bir mertebe verildi.

Bunlar Eski Çağ'ın öğretileri olduğu için bir şey demiyoruz. Şimdi Yeni Çağ'ın içindeyiz. Yeni Çağ demek eski öğretilerin üzerine yeni elbise dikmek değildir. Yeni bir şey tamamiyle yenidir. Yeni bir şey eskiden yapılmış olan bir şey değildir. Yeni olan şey daha önce tecrübe edilmemiş olan şeydir.

Sevgiyi, ışığı, kahkahayı ve ıstıraptan, mücadeleden, kaygıdan ziyade yaşamın kendisini kutladığımız bir yeni yol vardır. Bizler insanları buna zorlamak için değil seçiminin olduğunu göstermek için buradayız. ıstırap ve acıyla büyümek istiyorsanız, buyrun seçim sizindir. Sizler için sevgimiz ve şefkatimiz büyüktür. Ancak en azından size başka seçimleriniz olduğunu söylememize izin verin. Yaşamın, sevginin, ışığın coşkusuyla büyümek

istiyorsanız bizim size sunacağımız bir yol var. Üstelik sadece sunacağımız değil, aynı zamanda göstereceğimiz ve öğreteceğimiz de bir yol bu.

Üçüncüsü bizler sizlere geleceğinizi hatırlatmak için buradayız. Dünyanız şimdi çok korkutucu görünüyor. Her yerde kendini mahvediyor. Nereye dönseniz, kiminle konuşsanız dünyanın gitgide karamsarlaştığını ve korkunç bir hale geldiği mesajını alıyorsunuz. Bu sizi ümitsizliğe sürükleyen bir şeydir. Kırılmış ümitler ve mahvolmuş bir güvenle şunu soruyorsunuz kendi kendinize: “Ben nerede korkunç bir yanlış yaptım acaba?”

Sizin sevildiğinizi söylemek için buradayız biz. Gerçekten seviliyorsunuz. Sizi seven Tanrınız vardır ki o Tanrı sizinle ilgilenmekte, gelişmenizin her adımını takip etmektedir.

Sizlerin “Ne kadar harika konuşuyorsunuz! Keşke böyle olsa, muhteşem olurdu!” demenizi değil bunu yaşayarak, Tanrıyla iletişim kurarak doğrulamanızı istiyoruz. İşte o zaman yaşamınıza O'nun sevgisi degecek ve yaşamınız değişecektir ve siz: “Sevildiğimi biliyorum çünkü bu yaşamıma yansıyor!” diyeceksiniz. İşte biz sizin bu cümleyi sarf etmenizi istiyoruz. Bizler sizlerin sevildiğinize inanmanızı istiyoruz.

Aynı zamanda sizlerin de yeterince iyi sevebildiğinizi söylemek istiyoruz sizlere. Ve son olarak sizlerin iyi birer rüya görücü olmanızı istediğimiz için buradayız. Rüyadan kastettiğimiz şey çok başarılı imgelemeler yaratabilmenizdir. Arzularınız elbet ki olacaktır ve siz onları bir kenara koymadan diğer insanların faydası için onları daha iyi hale getirmesini öğrenmelisiniz. Neyi beklediğiniz ve neyi istediğiniz üzerine açık, net ve belirgin bir duygunuzun olması gerekir. İşte o zaman arzularınız ve imgelemeleriniz sizin için çalışacaklardır.

Peter Russell

YAŞAYAN GEZEĞEN: DÜNYAMIZ

Dünyanın uzaydan bakıldığındaki görüntüsü başka bir içgörüyü de içinde taşıyor sanki: Gezegenin tümü sanki yaşayan bir varlıkmiş gibi görünüyor. Bizler ise sanki bir filin üstünde gezinen ve neler olup bittiğinin farkında olmayan pireler gibiyiz. Pirelerin filin derisinde, saçlarında gezindikleri gibi biz de dünyanın üstünde geziniyoruz. Dünyanın yaşayan bir varlık olduğunu bile anlayamıyoruz.

Nihayet yapılan ilk ay gezisinde gerçekten de dünyanın canlı olduğu gerçeği idrak edildi. Ancak yine de bu görüş kolay kabul görmemektedir. Yeryüzünün canlı bir organizma olduğu gerçeği kolay bir şekilde kabul görmüyorsa bu nelerin canlı organizma olduğunu konusundaki varsayımlarımızdan dolayıdır. Bakterilerden tutun da mavi balinalara kadar pek çok varlığı bizler canlı organizma olarak kabul ederiz. Ancak iş koskoca gezegene gelince kavramakta güçlük çekeriz. 400 yıl önce mikroskobun keşfine kadar çok az insan canlı organizmaların içimizde ve çevremizde olduğunu kavrayabiliyordu. Çünkü bunlar o denli küçüktü ki çıplak gözle görüleliyordu. Şimdi ise bizler yaşama Dünyanın makroskopundan bakıyoruz.

Dünya, her birimizin onun bir parçası olduğu yaşayan bir organizmadır. Sadece uzaya çıktığımızda bu gerçeği daha iyi gözlemleriz.

Yeryüzünün yaşayan bir sistem olduğunu daha iyi anlamak için insan yaşamı skalasından yeryüzünün zaman skalasına kadar hatta onun da ötesine ulaşmamız gerekir. Bu şekilde bakıldığında günün ve gecenin ritmi gezegenin kalp atışı haline gelir. Zamanı hızlandırmak elimizde olsaydı eğer atmosferin ve okyanus dalgalarının gezegenin etrafında hızlıca döndüğünü ve her dönüşte besinlerin dolaşımını

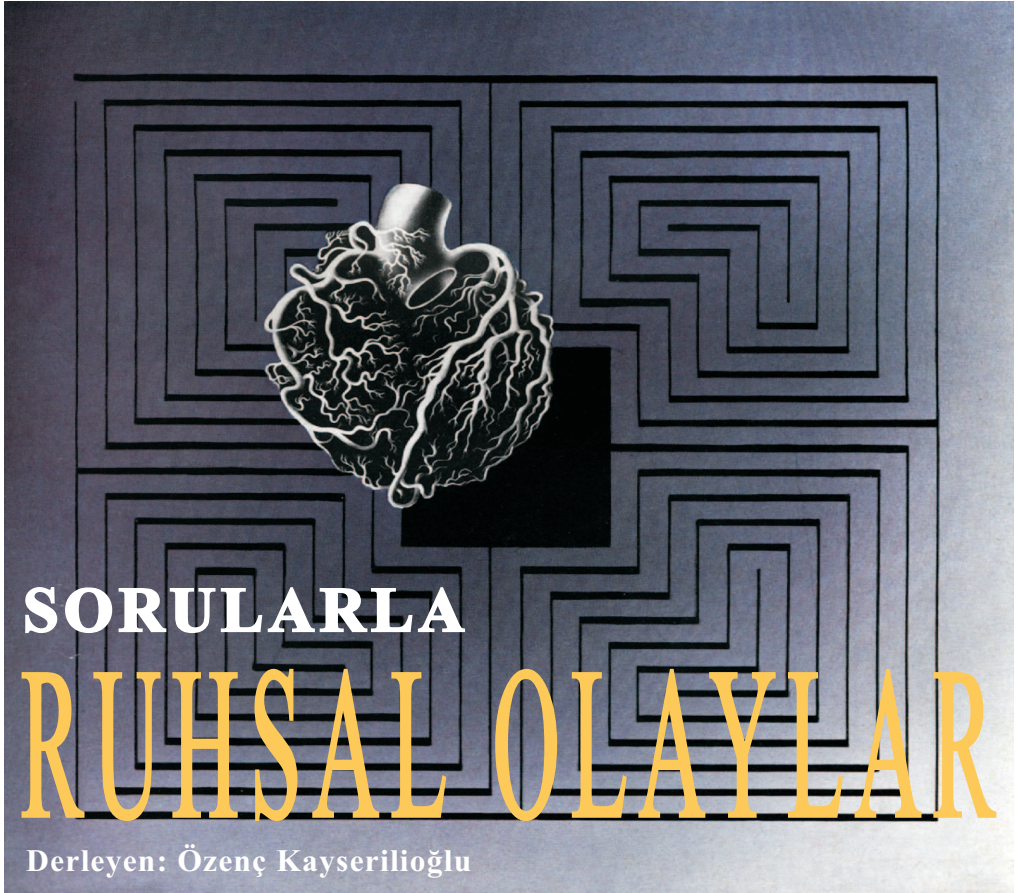
sağladığını ve atık maddeleri topladığını görürdük. Aynen kanımızın besinlerin dolaşımını sağladığı gibi ve atık maddelerin toplanmasına yardım ettiği gibi...

Zamanı 100 milyon kez daha fazla hızlandırsaydık geniş kıtaların kaydığını ve birbirine çarptığını ve çarptıkları yerlerdeki sıra dağları ittiklerini görürdük. İplik gibi ince görülen nehirlerin ise sağa sola savrulduktan sonra büyük halkalar meydana getirerek yeryüzündeki değişikliğe uyak uydurmaya çalıştıklarını gözlemlerdik. Dev ormanlar ve yeşillik alanlar ise kıtaların üstünde hareket ederdi.

Yeryüzünün merkezine bakacak olsaydık yeryüzünün merkezinde ileri ve geri akan sıvı kayaların akımını görürdük. Yeryüzü için gerekli olan minerallerin sağlanması için volkanların harekete geçtikleri anlara tanık olurduk.

Atomik partikülleri görebilecek derece hassas gözlere sahip olsaydık gezegenin sadece ışıkla değil fakat aynı zamanda güneşin ısısıyla da banyo yaptığını gözlemlerdik. Bunun dışında güneşten huzme şeklinde akan iyonların solar rüzgarını da görürdük. Yeryüzünün etrafında akan solar iyonların, gezegenin manyetik alanı tarafından nabız gibi atan dev bir auraya dönüştürüldüğüne de tanık olurduk. Öyle ki dünyanın etrafında onu çepeçevre saran aurası milyonlarca mil uzunluğunda kurdelaıyla onu takip ederdi.

Yeryüzüne kendi zaman skalasından baktığımızda yaşayan bir varlıkta gördüğümüz karmaşık aktivitelere benzer olayları görürüz. Bu benzerlikler mamafih, her hangi bir kanıt oluşturmazlar. Sormamız gereken soru bilim adamlarının gezegenimizi bir bakteri veya mavi balina gibi yaşayan canlı bir varlık olarak kabul edip etmeyecekleridir. Gezegenimizin kimyasını, ekolojisini, biyolojisini iyice anlayabilmemiz için önce onun yaşayan canlı bir varlık olduğunu kabul etmemiz gerekir.



Telepatiyi Yalnız Medyumlar mı Yapar?

Telepati Kabiliyetiniz Var mı?

Zihinsel yoldan fikir ve duygu alışverişi olan telepatinin yapılabilmesi için duyguları, düşünceleri gönderen verici şahıs, bu gönderilenleri karşılayacak alıcı şahıs olması gerekir. İnsanların pek çoğu farkında olsunlar veya olmasınlar, aslında ya verici ya da alıcı olabilirler. Medyum tabiatında olanlar, manyetik veya hipnotik hipnoza kolay girebilenler, rüyaları çoğunlukla çıkan, hassas yapıdaki kişiler, diğerlerinden farklı olarak bunun ayırımına varabilirler.

Fikirleri almak, duygu ve düşünceleri hissetmek daha sık

rastlanılan bir durumdur da, bunları bir başka birinin zihnine göndermek daha güçtür. Bazen bir insan hem verici, hem de alıcı durumunda olabilir ki, nadir bulunan bu özellik en güzel şeklidir.

Medyumluk çeşidi olarak ise çok görüldüğünü, medyumun kendi şuurunun karışma olasılığının fazlalığından ötürü, bunu ayırmanın tecrübeli olanlar dışında, her zaman mümkün olmadığını biliyoruz.

Telepati Kabiliyeti Gelişebilir mi?

Okült bilimlerle (gizli bilimler) meşgul olanlar, yogiler, tasavvuf ve teozofi erbabı arasında telepati eskiden

beri bilinen, geliştirilen ve yapılan bir iştir. Bunu yapanlar, bu çeşit tezahürleri göstermenin, olgunluk, bilgelik işareti olarak görürlerdi. Bu bir yere kadar doğru olarak kabul edilebilir. Çünkü başkalarının duygu ve düşüncelerini bilmeyi, onlara daha faydalı olmak kaydıyla veya bazı musibetlere meydan vermemek için kullanabilmek, her şeyden önce iyi ve doğru insanın yapacağı iştir.

Oysa telepati önce kabiliyettir, sonra çalışma ve eksersizlerle gelişir. Maneviyatla uğraşanların, bu yönde yol gösterenlerin, telepatiyi geliştirme tekniklerini, uygun gördükleri iyi ve zararsız insanlara tedricen vermeleri ve onlardaki bu kabiliyeti en mükemmel hale getirmelerine yardımcı olmaları tabiidir. Manevi yünden kendini ele almamışlarda da uzaktan görme, hissetme gibi bir takım tezahürler gördüklerinde, işin aslını bilmeyenler, bu konularda cahil olanlar, onların da aslında keramet sahibi, ermiş olduklarını zannedip peşlerinden gidebilirler veya onlara inanıp itibar edebilirler.

Ayrıca göz boyayıcıların, hokkabazların da, eğer az bir miktarda bile olsa bu kabiliyetleri varsa, onu çeşitli hilelerle büyük gibi gösterip ortaya çıkıtlıkları olmuştur.

Telepati yeteneğini geliştirmenin bazı yollarından örnekler verelim:

ESP Kartları - North Carolina, Duke Üniversitelerinde ciddi bir şekilde telepati ile uğraşan Dr. J. B. Rhine tarafından kullanılmıştır. Üzerlerinde beş ayrı şekil bulunan beşer tane karttan, toplam 25 karttan ibarettir. İşaretler artı, yuvarlak, kare, yıldız ve dalgali çizgilerdir.

Bir odada hem verici, hem de alıcı şahıs bir masanın başında otururlar. Alıcı şahıs kartlardan herhangi birini çeker, bütün dikkatini kartın üstündeki

şekilde toplar ve ona dikkatle bakar. Bu arada alıcı olanın vericiden az ötede, rahat ve gevşemiş halde, etrafından ilgisini çekerek, zihnini boşaltarak, elinden geldiğince hiçbir şey düşünmemeye çalışarak gözleri kapalı beklemesi gerekir. Verici ile ve onun hareketleri ile de ilgilenmemesi gerekir. Çünkü ancak böyle gelecek olan düşünceleri alabilir. Sonra zihninde doğan şekil veya intiba varsa bunu söyler veya önündeki kâğıda kaydeder.

Netice için, her bir paket sonunda, 25 tane kart olduğuna göre, doğru cevabın 5 taneden fazla olması gerekir. 25 karttan 8, 9, 15 doğru cevap elde edildiği görülmüştür. Bazı nadir hallerde 25 kartın 25 i de doğru aktarılmıştır.

Sonra verici ve alıcı şahıs arasındaki mesafenin açılmasına dikkat edilir. Artık yavaş yavaş odanın biri bir köşesine, öbürü diğer köşesine çekilir ve orada beklerler. Zamanla alıcı veya verici, yan odalardan birine, başka bir eve, başka bir şehre, su altına veya başka bir memlekete gidebilir ve fikirleri, duygu ve tecrübeleri oradan almaya veya göndermeye çalışırlar. Yetenek geliştikçe aradaki uzaklık veya maddi engeller hiçbir mani teşkil etmezler.

Benzer tecrübeler rakamlarla veya oyun kartları ile de yapılabilir. Bunlarda da doğru bilme oranlarını kart çeşidi ve sayısına göre hesaplamak gerekmektedir.

Telepati yeteneğini geliştirecek olanların bazı hususlara dikkat etmeleri gereğinden bahsedilir. Meselâ bazı ilaçların doğru bilme oranını artırdığı, bazılarının da, özellikle uyku ilaçlarının doğru bilme oranını azalttığı söylenmektedir. Aynı şekilde kafeinin doğru bilme oranını artırmakta veya azaltan ilaçlarının etkisini yok etmekte olduğu bilinmektedir.

* Dikkatlerini toplayamayanlar, konsantrasyon kabiliyeti gelişmemişler, telepati yapamazlar.

* Alıcı ve verici arasındaki sempati neticenin olumlu olmasında büyük rol oynar.

* İlk tecrübeler fazla kalabalıkta yapılmamalıdır.

* Tecrübeyi yapanlar işlerini ciddiye almalıdırlar.

Durugörücü Medyum mudur?

Her ruhsal olayın, medyumluğa yatkın bir yanı vardır, Buna hipnoz da dahildir. Çünkü medyumik kabiliyeti olanlar hipnozun daha derin safhalarına geçebilirler, tedaviden daha büyük fayda sağlayabilirler. Aynı zamanda hipnozun özellikle üçüncü safhası ruhsal irtibata geçmenin yollarından biri olarak kullanılabilir.

Sezgisel medyumluk çeşitleri içinde ise Durugörü (Klervoyans) telepatiye göre biraz daha fazla medyumluk özelliği gerektiren bir durumdur. Önceki yazılarda durugörünün nasıl gerçekleştiğini belirtmiş, fiziki görmeden farkı üzerinde durmuştuk. Durugören, cereyan eden uzaktaki bir olayı veya olguyu, başkalarının görmesine imkân olmayan şekilde net ve ayrıntıları ile görür. Gördüğü her ne ise, gördüğü anda oluşmakta olduğundan ve fizik gözle görme olmadığından mutlaka ruhsal bir alış söz konusudur. Ancak bu her zaman için bedensiz bir varlıkla irtibata geçildiği anlamına gelmez. Ne var ki, o anda olanı değil de, bir gün sonraki, bir hafta veya bir ay sonraki, yani gelecekteki bir olay görülmüşse, bunu kişinin kendi şahsi ruhsal kabiliyetleri ile gerçekleştirmesi mümkün değildir. O zaman anlaşılır ki, bir ruhsal irtibat olmuş, bedensiz bir varlık medyuma gelecekte olacak bir olayı, önceden görüntü halinde bildirmiştir.

Örneğin Ordu’lu M. Poyraz’ın başından geçen ilginç bir olay: (*)

Bürosunda çalışırken, öğleye doğru garip bir hisse kapılıyor ve gözleri pencereye doğru kayıyor. Sokakta her zamanki normal kalabalık olmasına rağmen, o kimsenin görmediği şeyleri görüyor. 150 - 200 kişi olduklarını tahmin ettiği bir cenaze alayı, aralarına aldıkları bir tabutla yürüyorlar. Tabutun üzerinde elli yaşlarında başı yaşmaklı bir kadının hayalini uçar gibi giderken görüyor. Şaşkınlıkla bu manzaraya bakarken içine bir fikir geliyor: Yarın buradan bu saatte ve bu şekilde bir cenaze alayı geçecek ve cenaze elli yaşlarında bir kadına ait olacak. Bu vizyonu iş yerindeki arkadaşlarına söylüyor ve akşama kadar onların şakalarından kurtulamıyor. Ama ikinci gün aynı saatte ve aynı tarzda bir cenaze geçince önlerinden hepsi hayretler içinde kalıyorlar.

Gene aynı kişi bir gün bürosunda çalışırken müşterilerden biri sol tarafı ona doğru dönük olarak önünden geçiyor. O anda adamın sol böbreği gözünün önünde adeta açılıyor ve içindeki kum tanelerini görüyor. Hayretle diyor ki: “Sizin sol böbreğinizde kum var.” “Evet, ama siz nereden biliyorsunuz?” “Gördüm” diyor M. Poyraz ve o anda içinden gelen sese uyararak “Ayaş içmelerine gidiniz, buna iyi gelecek” diyor.

Birinci olayın geleceğe dair olması, her iki olayda da vizyonla beraber içine de fikir gelmesi, bu şahsın (görücü) medyum olduğunu göstermektedir. Bu tür kabiliyeti olanlar, iyi niyetle çalışırlarsa, bu yeteneklerini geliştirebilirler.

Yazılar Ruh Dünyası 1.- 2. - 3. Ciltler, Dr. Refet Kayserilioğlu’nun ve Dr. Bedri Ruhselman’ın yazılarından derlenmiştir.

(*) **Ruh ve Madde, Cilt 1, sayı 8.**



ROLLER DEĞİŞTİ

Seda Türker (<http://www.kedigen.com>)

Okullar kapanmış, havalar ısınmıştı. Annemle (babam bizi terk ettiğinden beri) yalnızdık. Beni halâ beş yaşında bir bebek gibi görür ve sakınırdı. Benim de hoşuma giderdi aslında onun bebeği olarak kalmak.. Annem getirdiğim son teşekkür belgesinin üzerine “Söyle güzel kızım ne istiyorsun annenden” dedi. Hayallerim gerçek mi oluyordu?

“Annecim artık 17 yaşındayım. Kendime de ona da bakabilirim. Hem bu sene üniversiteye gideceğim, bana arkadaş, dert ortağı olur. Kedi alalım” dedim anneme utana sıkıla.. Annem hiç beklemediğim bir şekilde “Tamam, yarın gidip alalım.” dedi.

Gece yatağında yatarken bir an önce ertesi günün olması için dua ediyor, kedimle geçireceğim güzel günleri hayâl ediyordum. Sabah erkenden uyandım. Anneme çok güzel bir kahvaltı hazırladım, odamı topladım. Yeter ki o fikrinden vazgeçmesin diye. Kahvaltımızı ettikten sonra yola çıktık. Semtimizdeki o büyük petshop’a geldik. İçeride bir sürü yavru kediler vardı. Ben sanki cennete düşmüş gibi mutluluktan uçuyordum. Hepsini tek tek kafeslerinden çıkarıp seviyordum. Tam o sırada yandaki dükkânda bir patırtı koptu. Birileri bağırıyordu. Annemin ısrarlarına rağmen onun elinden kurtulup kapının önüne çıktım. İki adam tartışıyorlardı.

- Sana ne kardeşim senin kedin mi.. Anası geberip gitti zaten bu başıma kaldı.

- Kardeşim benim olması mı lazım bu zavallıyı korumak için. Ne tekmeliyorsun yavrucağı. İki lokma süt versen yuvan mı yıkılacak..

- Ya gitsene kardeşim işine.. Al bu pisliği de götür.. dedi adam ve ayağını savurdu.

O sırada onu farkettilim. Adamın tekmelediği yerde yan yatıyordu.. Allah’ım o kadar küçüktü ki.. Gözleri hafif aralıktı. Ve inanamıyorum bana bakıyordu. Evet tam gözlerimin içine bakıyordu. Koşum yanına, elime aldım. Tek elimden dahi küçüktü. Çok ama çok küçüktü.. Çok güzel bir tekirdi. Annem koşarak yanıma geldi. “Bırak onu” dedi.. Bu sırada adam küfürler ede ede dükkânına girdi. Ben ellerim titreyerek petshop’a girdim. Annem halâ başımda “Bırak şunu” diyordu. Petshop’taki görevliye “Bakar mısınız bir şeyi var mı” dedim.

Adam tiksinierek tek patisinden tutup şöyle bir baktı. “Ölür bu, bırakın size de mikrop bulaşmasın” dedi.. O ana kadar tuttuğum göz yaşlarımı artık serbest bırakmışım. Ellerimin titremesi iyice artmıştı. Anneme yalvarmaya başladım. “Ne olur anne bunu doktora götürelim, ben bunu istiyorum” Annem kolumu dürtüyor, elimden yavruyu almaya çalışıyordu.. Dayanacak gücüm kalmamıştı bayılmak üzereydim. Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissediyordum. Annem herhalde halimden korkup “Tamam kızım” dedi. Veterinere gittiğimizde halâ ağlıyordum.

Veteriner hanım iki patisinin de kırıldığını ve başına darbe aldığını söyledi.. Hiç beslenememiş, çok güçsüz kalmıştı. Anneme “Fazla ümitlendirmeyin yaşama şansı çok az, bir aylık bile değil bu” dediğini duymuştum.. Onu orada bırakıp evimize geldik. İki hafta boyunca her gün yanına

gittim. Adı da vardı artık kedimin. Canım'dı artık o benim. İkinci haftanın sonunda gittiğimde doktor hiç ümidin olmadığını söyledi.. “Çok acı çekiyor izin ver uyutalım” dedi. Hayır dedim bir gün daha .. Ertesi günü gittiğimde kapıdan titreyerek içeri girdim. Kötü habere hazırlamıştım artık kendimi. Ama Allah dualarımı kabul etmişti. Canım savaşı kazanmıştı. Doktor hanım “buna mucize derler” işte dedi.

4 üncü haftanın sonunda Canım verdiği iki aylık mücadeleden sonra evimize geldi. Artık Canım'lı hayata adım atmıştık. Günler su gibi akıp gidiyordu. Ben üniversiteyi kazanmıştım. Artık kendime ait bir evim vardı. Kendime ve Canım'a. Her sabah okula giderken dakikalarca vedalaşırdık. Öpüşürdük. Okuldan geldiğimde saatlerce kucağımdan inmez, geç kaldığımda küser ağlardı benim birtanecik Canım. Üniversite son sınıfta hayatıma O girdi. Canım'dan sonra kalbimi feth eden tek erkekti o. İlişkimizin daha birinci ayında evlenmeye karar verdik. Hazırlıklar başladı. Canım'ın da ilk defa bir rakibi oluyordu böylece. Her şey mükemmel ilerliyordu. Mutlu bir yuvam çok iyi bir eşim tabi ki Canım vardı.

Evlendikten iki sene sonra hamile olduğumu öğrendim. Ve kâbus dolu günler başladı. Ailelerimiz Canımın artık evden gitmesi gerektiğini söylüyordu. Oysa bana hiç bir zararı yoktu ki. Neden anlamak istemiyorlardı. Doktorlar ısrar ediyordu. “Kendini düşünmüyorsan çocuğunu düşün.” diyorlardı. Kimse beni dinlemiyordu. Herkes bana deli gözüyle bakıyordu. Onun bana zarar vermeyeceğini kimseye anlatamıyordum. Son darbeyi de eşim vurdu “Ya o kedi bu evden gider ya da ayrılırız”. Günlerce gözümün yaşı dinmedi.

Doktorum bu kadar üzüntü ve stres sebebi ile bebeğimi düşürme tehlikem olduğunu söyledi. Artık dayanacak ve savaşacak gücüm kalmamıştı. Canım evden gidecekti. Eşim ertesi günü onu götürceğini söyledi. Sabahın kör karanlığında kalktım. Canım'ı sepetine koydum. Eşimi uyandırmadan öptüm. Ve yola çıktık. Bırakılacaksa onu ben bırakmalıydım. Ne kadar yol gittiğimi bilmiyorum. Evden iyice uzaklaşmıştık. Gün ağarmaya başlamıştı. Mahalle arasında bir arsada durdum. Canım'ı sepetinin içinde dışarı çıkardım. Sepetin kapağını aralayıp koşarak arabaya bindim. Arabayı çalıştırdım, deli gibi ağılıyordum. Daha yüz metre gitmemiştim ki, gazete dağıtımı yapan bir kamyonun altında buldum kendimi. Arabadan fırlamıştım. Canım'ı bıraktığım arsanın kenarındaydım.. Şimdi roller tersine dönmüştü. Yerde yatan ben, bana doğru koşan oydu. Ama o beni kucaklayıp doktora götüremezdi. Sesler duydum.. Elimi Canım'a doğru uzattım. Birinin “Ambulans çağırın, alın şu kedi de buradan.” dediğini duydum. Canım'ın ensesinden tuttum.. Ellerimi hissetmiyordum ama yanımdan ayrılmaması için onu benden bir kez daha ayırmamaları için var gücümle kendime çektim. O sırada bir beyefendi yanıma eğilmiş “Hanımefendi iyi misiniz.” dedi. “O benim kedim yanımdan ayırmayın.” dedim. Gerisini de hatırlamıyorum zaten. O gün kaza sebebi ile bebeğimi kaybettim...

Şu an o olayın üstünden tam bir buçuk yıl geçti. Şimdi yeniden hamileyim. Hem de ikiz bebeklerim olacak. Ben onu bırakmıştım ama Canım beni bırakmamıştı. Şu an yine evimizdeyiz. Canım, kocaman göbeğim, eşim ve ben.. Ve bir daha bizi kimsenin ayırmamasına yeminliyiz...

GUINNESS BULUŞLAR KİTABI

Norris McWhirrer

Yaşamımıza girmiş olan, fark etmeden kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz şeyler acaba ilk ne zaman ve nasıl bulunmuş? İnsanoğlu ilkçağlardan beri pek çok buluş gerçekleştirerek bugünlere gelmiş. Her buluşun kendine özgü bir hikayesi ve şaşırtıcı öyküsü vardır. Bundan böyle SEVGİ DÜNYASI derginizde her ay bu buluşların kısa öykülerinden söz edip, bilgilerimizi tazeleyeceğiz...

POSTA

Pers İmparatoru Büyük Sirus, postacılığın mucidi sayılır. Sirus, çok büyük bir imparatorluğa egemen olduğu için, mesaj ve haberlerini ulaştırmakta güçlük çekiyordu. Ünlü imparator bu nedenle, her gün belirli bir yol aldıktan sonra atların ve sürücülerin dinlenmeleri için belirli bazı yerlerde duraklar yaptırdı ve bir posta örgütü kurdu.

Romalılar da bu sistemi benimseyerek Avgustus'un saltanatı sırasında (MÖ 31) yılında, "Circus Publicus" adını verdikleri bir posta örgütü kurdular.

Papaz Postacılığı: Ortaçağ'da Roma postacılığı çoktan kaybolmuştu. Avrupa bir uçtan bir uca manastırlarla kaplanmıştı. Bunların bağlantılarını sağlamak amacıyla "rotula" adı verilen bir parşömen rulosu, manastırdan manastıra dolaştırılarak haberleşme sağlanıyordu.

POSTA KUTUSU

1650'lere doğru, Paris'te dört postane çalışmaktaydı. Ama kent halkının birbirleriyle haberleşme olanağı yoktu.

Jean Jacque Renouard de Villayer, Küçük Posta adı verilen örgütü kurarak konuya bir çözüm getirdi. 1633 de başkentin belli başlı sokaklarının duvarlarına kutular yerleştirildi.

İsteyenler, buralara mektuplarını belirli bir ücreti olan bilet karşılığında bırakabilirdi. Posta, günde üç kez toplanmaktaydı.

Kentte 1692 de altı, 1720 de yedi, 1740 da ise on iki posta kutusu vardı. 1780 deyse Paris'teki posta kutularının sayısı 500'ü aşmıştı. 17. ve 18. yüz yıllarda posta kutuları şebekesi bütün Avrupa'da yaygınlaştı.



KARTPOSTAL

Kartpostal 1861 de Philadelphia'da (ABD) John P.Charlton tarafından bulundu. Sonra da bunun haklarını Harry Lipman adında bir kağıtçıya sattı. O da, Lipman Kartpostalları adıyla süslü kartları satışa çıkardı.

Pullu kartpostallar ise Viyana'daki Nedstadt Askeri Akademisi'nden Avusturyalı Emmanuel Hermann tarafından ortaya atıldı ve ilk kez 1869 Ekim ayında satışa çıkarıldı.

ZARF

İngiltere'nin Brighton kentinden Brewer adında biri, 1820 de ilk zarfı bulduğunu ileri sürmüştür. Cenevre'de 1615'ten kalma bir çok zarf, halâ korunmaktadır. O çağda mektuplar katlanır ve ipek bir kurdeleyle bağlanarak iki ucuna balmumu damga basılırdı.



POSTA PULU

İlk posta pulu, 1834 yılında İrlandalı James Chalmers tarafından Dundee'de basıldı. Ancak pul yaygın olarak 1838'de Rowland Hill'in gerçekleştirdiği İngiliz posta reformundan sonra kullanılmaya başlandı.

Başlangıçta posta pulunun karşılığı, mektup atılırken değil, alıcıya ulaştığında ödenirdi. Sonradan ödemeli yöntemi geliştirildi.

İsveç, İngiltere, Fransa ve Sardunya Dükalığı 1830'larda posta ücretlerini birleştirmeyi denediler. 6 Mayıs 1840 da İngiltere'de ilk kez kullanılan arkaları zamklı posta pullarının adı "penny black" ve "two penny blue" idi.

Dantelli Pullar: Basılan pulları birbirlerinden ayırmak için kullanılan makine, 1847'de İngiltere'de İngiliz

Henry Areher tarafından gerçekleştirildi. Önce yalnız oluklar açan makineyi, bulucusu geliştirdi ve bir yıl sonra delikler açmaya başladı.

Kenarları dantelli ilk pul, 1854 Şubat ayında tedavüle çıkartılan "penny red" oldu.

ELEKTRİKLİ TELGRAF

1827'de Alsace'lı Steinhell, toprak dönüşlü olursa, bir nakil hattı kurmaya bir elektrik telinin yeterli olacağını buldu. 1800'de İtalyan Volta, ilk elektrik üreten pili gerçekleştirdi. Böylece üretilen elektrik enerjisi, haberleşme mesajlarını nakledebildi.

1833'de İngiliz Michael Faraday, mıknatıslar sayesinde elektrik akımının etkilenebileceğini keşfetti. Bu tür işlemler ortak bir şifre esasına göre verici ve alıcı tarafından kullanılırsa, bu iki kişi aralarında haberleşebilirdi.

İngiliz Telgrafı: 1836 Mart ayında İngiltere'nin Hindistan ordusundan genç bir Subay Cooke, Schilling'in bir elektrikli telgrafını ele geçirdi. İngiltere'ye döndükten sonra da bunu geliştirmeye çalıştı. Bazı teknik güçlüklerle karşılaşınca, ünlü İngiliz fizikçi Charles Wheatstone'a başvurdu.

1837 Haziran ayında Cooke ve Wheatstone telgraf sinyalleriyle ilgili ilk patenti aldılar. Bu sinyaller, elle gerçekleştiriliyordu. İlk girişim, Euston ile Camden arasındaki iki kilometrelik bağlantıyı sağladı. İcatlarını İngiliz demiryolları şirketine önerdiler.

1 Ocak 1839 da ilkinden biraz daha gelişmiş bir telgraf Londra banliyösünde hizmete girdi. Great Western Company'ye ait hattın uzunluğu 20 km. idi. Daha sonra başka demiryolları şirketleri de bu sistemi benimsediler.